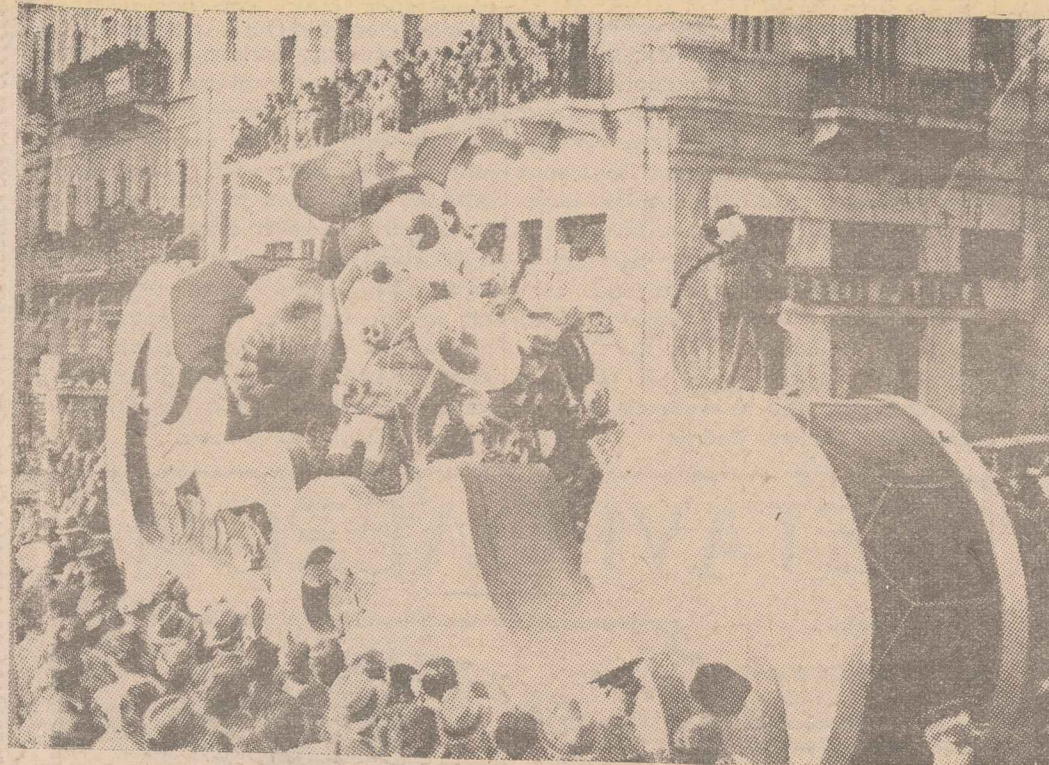
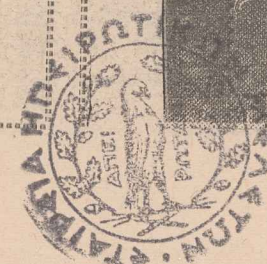

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

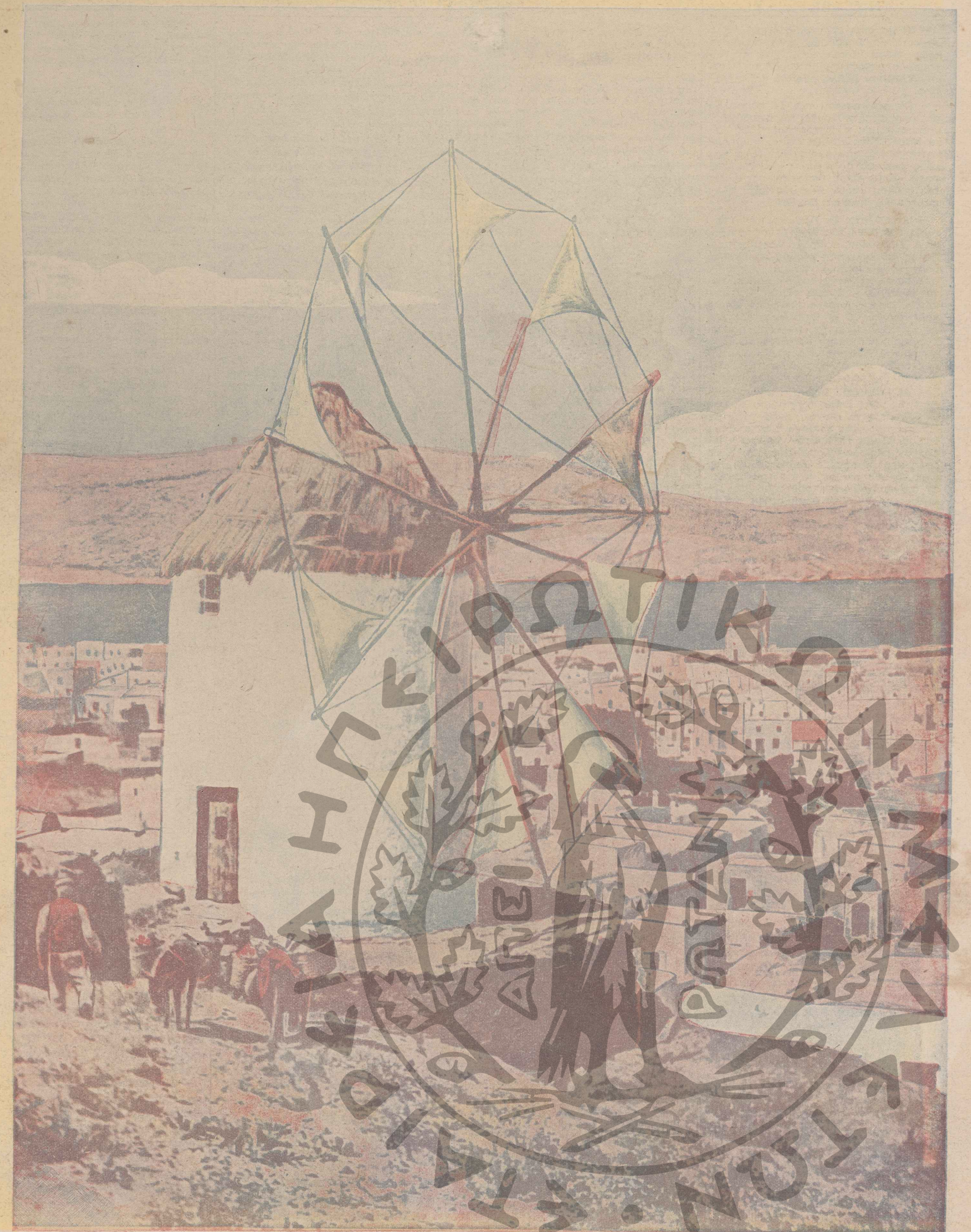
ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
 === ΡΕΠΟΡΤΑΖ ===
 ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΩΣΕΙΡΑΝ: Ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἑορτασμόν τοῦ Καρναβά-
 λου εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ παρέλασις δὲ ἐκ τῶν ἐπιτυχέστερων ἀρμάτων σκορ-
 πίζει εὐθυμίαν καὶ ἐνθουσιασμόν εἰς τὰ συγκεντρωμένα πλήθη: (ἀριστερὰ τὸ
 ἄρμα τοῦ μίκυ-μάους καὶ δεξιὰ τὸ ἄρμα τοῦ πυρπολικοῦ). Εἰς τὸ κάτω μέ-
 ρος τῆς εἰκόνης: Ἐνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὸν ἑορτασμόν τῶν Κούλουμιν.
 Παρὰ τὸν λόφον τοῦ Ἀστεροσκοπείου οἱ μικροὶ εἰνε ἑτοιμοὶ νὰ ἀμολύσων
 τοὺς χαρταετοὺς τῶν. Εἰς τὴν κάτω σειρὰν: Εἰκόνας χαρὰς καὶ ξενια-
 σίας ἀπὸ τὴν ἡλιόλουστον φθωρίδα, στὶς λουτροπόλεις τῆς ὁποίας ἡ σαιζὸν τῶν
 μπαίν . μίτ εὐρίσκειται εἰς τὸ φῶς τῆς Δεξιά: Ἡ περίφημος ἀεροπόρος
 Ἐλέν Μπουσέ, ἡ ὁποία κατέρριψε τὸ ρεκόρ ταχύτητος κατὰ τὴν πτήσιν τῆς
 ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς τὸ Ρίον Ἰανέιρον.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ
 20
 ΜΑΡΤΙΟΥ
 1937

Τὴν εὐλόου
 Δοχαλαί 2

Π
 Ε64

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΕΑ

Μυϊκή δύναμεις

Η μυϊκή δύναμεις, την οποίαν καθενας μας ξοδεύει για να ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του, σε διάστημα ενός χρόνου, θα έφτανε για να σηκώσει βάρος 15 — 20 δ. κάδων. Η δὲ δύναμεις, την οποίαν ξοδεύει ος χειραγώγους και χειριστικούς θα ήταν ίκανή, στο ίδιο διάστημα, να σηκώσει και να κρατήσει δόκιληρ ήμαρσοιχα βάρος 80 τόνων.

Ο στατιστικός δὲν μᾶς λέει ἂν κρατούσαμε αυτές τις δυνάμεις και τις συννοήζαμε σε μία... καρπιά, τι ἐντάσεως θα ήταν και τι ζημιές θα μπορούσε να τὸν κάνει.

Η χρησιμοποίηση του ηλεκτρον.

Τὸ ηλεκτρον, ὁ «χρυσὸς τῶν θαλασσῶν» τῆς Δύσεως ἐνὶ μὲν ἀκατέργαστη ὕλην τὴν ποίη ἡ Γερμανία ἀπὸ ἀργαιοτάτων χρόνων μεταχειρίζεται για να κατασκευάζει τὰ θαυμαστά κομφοτεχνήματα ποὺ στολίζουν τις βιτρίνες τῶν κοσμηματοπωλείων ὅλου τοῦ κόσμου. Σὲ 200.000 κλάτὰ τὸ χρόνο ὑπολογίζεται ἡ παραγωγή τοῦ ηλεκτρονὸς γιὰ τὴν ὁποίαν ἐργάζονται χιλιάδες ἄνθρωποι. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι πρόκειται για εὐκόλη δουλειά. Οἱ ἀσχολούμενοι μετὴν ἐργασίαν αὐτὴν μεταχειρίζονται τεράστιες βυθοκόρους για να φέρουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης μεγάλες ποσότητες «κυανῆς γῆς», ἐνὸς εἰδικοῦ πετρώματος, στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὁποίου βρίσκεται τὸ ηλεκτρον. Κάθε τετραγωνικὸ μέτρο «κυανῆς γῆς» περιέχει κατὰ μέσον ὄρον δύο κλάτὰ ηλεκτρον.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ οἱ ἄνθρωποι ἀσχολοῦντο μετὴν ἀλίευσιν τοῦ ηλεκτρον, τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζονταν για τὴν θεραπευτικὴ ὠρμητικὴ ἀσθενείαν· καὶ πρὸ παντός ἐν φυλακῇ, ποὺ, ὅπως νομίζουν, τοὺς προδύλαγε ἀπὸ τοὺς... δαίμονας! Κατὰ μῆκος τῶν θαλασσῶν ποὺ ὑπάρχουν μεταλλὰς ηλεκτρον ἔπλεαν ἑκατοντάδες πρωτόγονοι πλοία, τὰ ὁποῖα κοουδαλοῦσαν τὴν «κυανὴν γῆν» στὴν ἕκτα, ὅπου ἄλλοι ἀλίεις τὴν ἐκκαθάριζαν καὶ ἔφεραν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ηλεκτρον. Οἱ ἀρχαιολόγοι βρῆκαν μέσα σὲ τάφους ποὺ ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ τὴν λιθινὴ ἐποχὴ μεγάλα κομμάτια ηλεκτρον. Ἐπίσης καὶ στὸς τάφους τῶν Μυκηναίων βρέθηκε ηλεκτρον μαζί με κομμάτια καθαροῦ χρυσοῦ. Οἱ Φοίνικες μεταχειρίζονταν καὶ αὐτοὶ τὸ ηλεκτρον για να κατασκευάζουν διάφορα κομμοτεχνήματα, τὰ ὁποῖα χάριζαν σὲ κομμωμένους γυναῖκες τῆς ἐποχῆς τους. Στὴν Ρώμην μάλιστα βρέθηκαν ἀρχαῖοι βρόμοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Νέρωνος μετὴν τὴν ἀγορά, στρωμένοι μετὴν ηλεκτρον! Ἡ ἱστορία ἀναφέρει σχετικῶς, ὅτι για να στρωθοῦν αὐτοὶ οἱ βρόμοι, οἱ Νέρων διέταξε εἰδικούς ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ τοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐνῆσαν τὰ σπῆτια τῆς Ρώμης καὶ κατέχρυσαν καὶ τὸ παραμικρὸ κομμάτι ηλεκτρον ποὺ βρῆκαν.

Λά, εἶχε πολλὰ ἐξοδα, καὶ ὁ πεθερὸς του τὸν συμβούλευσε να τὴν πούληση καὶ να βάλῃ τὰ χρήματά του στὴ δικιά του ἐπιχείρησι.

Αὐτὸ τὴν ἔλεγε καὶ ὁ Λάμπης, γιατί εἶχε ἀρχισοὶ καὶ να θέλῃ νάταν ὁ πεθερὸς του, νάταν καὶ κάποιος τεχνίτης, νάταν καὶ ὁ Γιακουμῆς. Καὶ ὅλα αὐτὰ τάλεγε καὶ στὸ Γιακουμῆ. Καὶ ὁ Γιακουμῆς μιλάει. Ἐξέωσε τὸ κατόστημα καὶ ἐνῆνε συνέταρος τοῦ πεθερὸς του.

Μὰ τώρα πάλι, ἀπὸ περπάτησε ὅπως περπάτασε ὁ πεθερὸς τοῦ μῆς τοῦ ἐργαστοῦ, ἀπὸ ἐκῆνε ὅπως ὁ Γιακουμῆς, ὅταν μιλούσε μετὴν τεχνίτες, ἐπέδωκε νάταν κάποιον ζῶ.

— Ἀχ, ἔλεγε στὸ Γιακουμῆ, δὲν ἦταν καλλίτερα νάμουν αὐτὸς ὁ γάτος! Γιὰ κοίταξέ τον! Πῆγε τώρα στὴν κορυφὴ τῶν κεραμιδιῶν καὶ χαλῶθηκε! Μπορεῖ να τὸ κάνει εὐ;

Καὶ ὁ Γιακουμῆς μιλάει. Κουνοῦσε μόνο τὸ χοντρό τοῦ κεφάλι.

Ἀπ' αὐτὸ πῆγε στὸ ἐντομα. Καὶ μὴ μῆρα λέει στὸ Γιακουμῆ, καὶ ὅπως ἐμεταν ἐπλημμένοι στὰ καθίσματα ἡμῶν, δείχνοντας μὴ μύγα, ποὺ πετοῦσε ὅλο στὸ ἴδιο μέρος:

— Κοίτα τι, κοίτα τι! Ἀχ, δὲν ἦταν νάμουν μὴ μύγα!

Μὰ τώρα, για πρώτη φορά, ὁ Γιακουμῆς εἶπε κατὰ μὲ τὸ νου τοῦ ὁμοῦ:

— Ὅλα τάχει πῆ! Μόνον γυναῖκα δὲν εἶπε πῶς ἔλεγε νάνα!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Γεωλογικὰ περίεργα

ΝΗΣΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ ΚΑΙ... ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ!

Η τραγική ιστορία πολλών τόπων που κατεποντίσθησαν αιωνιδικώς και μυστηριωδώς.

Πώς τὸ ἐξηγεῖ ἡ ἐπιστήμη

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῶς μυστηριωδῶς φαίνονται τῆς φύσεως, εἶναι καὶ τὰ διάφορα νησιά ποὺ μεταπορίζονται ἢ ἐξαφανίζονται ἐντελῶς.

Κατὰ τὸ 1831 στὴς ἀκτὲς τῆς Σικελίας εἶνε ἑκράνη μὴ τρομερὴ θύελλα. Τὰ ὁποῖα τῆς ἀκτῆς εἶχαν σαρωθῇ ἀπὸ τὰ κύματα. Αὐτὴ ἡ θαλασσοταραχὴ διήρκεσε τρεῖς ἡμέρες, ὅτε ἐξαφανίσθη μὲ τὰ τράχημα τῶν νερῶν οἱ κάτοικοι τῶν περὶ εἶδαν ὅτι ἀναπηδᾶ ἀπὸ τὴν θαλάσσαν ἐν δυνάμει μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἡφαίστειων τῆς Σικελίας. Οἱ φάρδοις καταλκτικὴ ἐπλησίασαν μετὴ τῆς θάρρους τοῦ. Τὸ θοῦν ἀπὸ βροχόπνοον ἐπῆνε ὅτι ἔνα ὑπερκοκ νησί.

Κατὰ τὸ 1831 στὴς ἀκτὲς τῆς Σικελίας εἶνε ἑκράνη μὴ τρομερὴ θύελλα. Τὰ ὁποῖα τῆς ἀκτῆς εἶχαν σαρωθῇ ἀπὸ τὰ κύματα. Αὐτὴ ἡ θαλασσοταραχὴ διήρκεσε τρεῖς ἡμέρες, ὅτε ἐξαφανίσθη μὲ τὰ τράχημα τῶν νερῶν οἱ κάτοικοι τῶν περὶ εἶδαν ὅτι ἀναπηδᾶ ἀπὸ τὴν θαλάσσαν ἐν δυνάμει μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἡφαίστειων τῆς Σικελίας. Οἱ φάρδοις καταλκτικὴ ἐπλησίασαν μετὴ τῆς θάρρους τοῦ. Τὸ θοῦν ἀπὸ βροχόπνοον ἐπῆνε ὅτι ἔνα ὑπερκοκ νησί.

Τὸ νησί αὐτὸ ἀνομοίωθηκε φερνανδία. Ἀμέως ἡ Ἀγγλία πρὸς να κάνει κατοχὴ γιὰ να τὸ χρησιμοποίησιν ὡς ναυτικὴν βάση. Τὸ βασίλειον τῆς Σικελίας δὲν τὸ ἐπέτρεψε. Διαμαρτυρήθηκε καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ κατέληγε ἀσφαλῶς σὲ κανέναν πόλεμον, ἂν τὸ νησί — φρονιμῶς φερόμενον — δὲν ἐξαφανίζονταν καὶ πάλι ἐπείτο ἀπὸ ἐνός μινός... ζωῆ.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν εἶνε ἀσυνήθες καὶ ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα τέτοιου εἰδους. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μετὴν νησοῦ Νέα Μπόζιαλαδ, ποὺ ἡ ζωὴ τῆς ἦταν μονάχα τριάντα χρόνια.

Ἀλλὰ τὸ να πῇ κανεὶς για τὴν νησοῦ τοῦ Τριστάν ντὴ Κούνα ποὺ ἀνοικαλύφθηκε τὸ χίλια πεντακόσια ἔξη! Τὸ νησί αὐτὸ, ποὺ ὁρίζεται στὰ νότια τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἡφαιστία. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνοικαλύφθηκε, ἔχει ἐξαφανισθῇ δύο φορές.

Ἀπὸ τὰ 1816 ἐνῆνε ἀγγλικὴ κτίσις καὶ κατοικήθη ἀπὸ μερικὲς οἰκογενείες. Ὅχι λιγότερο τραγικὴ εἶνε καὶ ἡ ἱστορία τῆς νησοῦ Πίτερν, ἡ ὁποία ὁρίζεται στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ, σὲ ὁκτὼ μέρη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία.

Ἀνακαλύφθηκε τὸ 1767 καὶ ἐμῆνε ἀκατοικήτη ὡς τῆς 23 Ἰανουαρίου τοῦ

1790. Τὴν ἡμέρα δηλοῦν ποὺ ἐγκαθιδρύθηκε ὁ αὐτὸ μὴ πολλὴν παράξενη ομάδα ἀπὸ ἑνδεκα λευκοὺς, ἔξη μαύρους καὶ ἑνδεκα γυναῖκες Μαλαῖες.

Οἱ λευκοὶ ἀποτελοῦσαν τὸ πλῆρωμα ἐνός πλοίου. Ἐνανεοστάσαν καὶ σκότωσαν τὸν καπετάνιον καὶ τοὺς ἀξιωματικούς. Ἀποβιβάσθηκαν, λοιπόν, καὶ ἔστησαν μὴν ἀποικία. Ἡ ἐργασία ἀρχισε, ἀλλὰ οἱ λευκοὶ ἐπῆσαν τοὺς μαύρους καὶ ἔτσι οἱ μαύροι ἐκόκτανον τοὺς ἔξη λευκοὺς.

Ἐπειτα ὁ ἐνός ἀρρώστιας καὶ ἀπέθανε. Καὶ οἱ ἄλλοι δύο σκότωθηκαν ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς συντρόφους τοὺς.

Στὰ 1810, ἑνα πλοῖο τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου ἀντελήφθη τὴν νησοῦ Πίτερν καὶ ἐπλησίασε.

Ἡ Ἀγγλία δὲν ἐτιμώρησε τὸν κακοῦρον ἐκεῖνον σύντροφον, τὸν αὐτὸν τοῦ ἐσυνχώρησε τὴν ἐγκληματὴν του, καὶ ἀργότερα μάλιστα ὅταν πέθανε, τοῦ ἐοτίσε καὶ ἑνα ἀγαλμα εἰς μνήμην τοῦ πρώτου κατοικοῦ τῆς νησοῦ.

Η ἱστορία τοῦ καπέλλου

Οἱ νέοι περπατοῦν σήμερα στοὺς δρόμους ἐξοκωφωτοί, σύμφωνα μετὴν νέα μόδα, ποὺ ὅπως ἄλλες οἱ μόδες εἶνε πολλὴ παλιά.

Οἱ ἀρχαῖοι σπανίως φοροῦσαν καπέλλα. Οἱ Ἕλληνες φοροῦσαν ἑνα εἶδος σκούφιας ἀπὸ δέρμα, ποὺ δυνάταν μετὰ ἑνα λουρί κάτω ἀπὸ τὸ πηγόν.

Οἱ θαλασσινοὶ φοροῦσαν τὸν λεγόμενον «πῆ λ ο ν», ἑνα κάλυμμα ποὺ εἶχε σχῆμα κωνικόν. Ἡ φρυγικὴ σκούφια φοριέται καὶ σήμερα ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ναυτικούς τῆς Ἀδριατικῆς.

Οἱ Ἕλληνες ἐφηβοὶ φοροῦσαν τὸν θεοσολικόν «πῆ τ α σ ο ν» ποὺ εἶνε ὁ πρόγονος τοῦ σημερινοῦ καπέλλου. Οἱ Ρωμαῖοι ἐκόκταν τὸ κεφάλι τοῦ μετὰ ἑνα εἶδος τριγωνικοῦ καπέλλου, ποὺ ὠνομάζετο «πῆ τ α σ ο ν». Ἀργότερα παρέλασαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τὸν «πῆ λ ο ν» καὶ τὸν «πῆ τ α σ ο ν», διακριτικὸν σημεῖον τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Οἱ βούλοι

δὲν εἶχαν δικαίωμα να φοροῦν τέτοιου εἰδους καπέλλα. Τὸ καπέλλο ἦταν στὴν ἀρχαιότητα τὸ σύμβολο τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐξισορροφίης ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον νομίσμα.

Στὸν 11ον αἰῶνα φοροῦσαν καπέλλα ἀπὸ πλῆγματα σφαιρικοῦ σχήματος. Στὸν 14ον αἰῶνα ἐναγύρισε ἡ ρωμαϊκὴ κουκούλα ποὺ τὴν ὠνομάζαν Μ π ο ὦ λ καὶ ἔξησε κάπου 200 χρόνια.

Τὸν 16ον καὶ τὸν 17ον αἰῶνα, βρῆκαν τὰς δόξας τοὺς τὰ ἰσπανικὰ καπέλλα καὶ τὰ καπέλλα τοῦ Ρομπεν. Ἀργότερα φάνηκε τὸ «πῆ λ ο ν», ποὺ φοριέται ἀκόμη στίς τελετές.

Τὸ ὑψηλὸν καπέλλο φάνηκε λίγον πρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Τὸ σκαπέτο πρωτοφορέθηκε στὴν Ἀγγλία. Λίγον πρὸ ἐπειτα ἔκαναν τὴν ἐμφάνισιν τοὺς τὰ σκλήρ καπέλλα καὶ τὰ μαλακὰ πλῆγματα.

Τὰ ψαθῆκα πρωτοφορέθηκαν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ὁ γάμος στὸ Σιάμ

Οἱ Σιαμαῖες γυναῖκες δὲν διατρέχουν τὸν κίνδυνον να μείνουν γεροντοκόρες. Ἐκεῖ πέρα ὅποια γυναῖκα δὲν ἔχει κατορθώσει να παντρευθῇ, μόλις φτάσει στὰ εἰκοσιεπτά, ἐγγράφεται στὸν ἐπίσημο κατάλογο τῶν βασιλικῶν θυγατέρων» μετὰ ἄλλα λόγια τίθεται ὑπὸ τὴν ὕψηλη προστασία τοῦ μονάρχου τῆς Χώρας τῆς, ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένος να τὴν παντρευθῇ. Οἱ γαμπροὶ τῶν βασιλικῶν θυγατέρων» δωδ' ἐγόντα ἀπ' τοὺς καταδίκους. Ὅποιος κάνει ἑνα ἐγκλημα στὸ Σιάμ, δὲν τιμωρεῖται μόνο μετὰ πρῶτον καὶ φυλάκισιν, τοῦ ἐπιβάλλεται καὶ ἡ φοβερὴ ποινὴ τοῦ... γάμου.

Κι' ἂν μὲν τὸ ἐγκλημα τοῦ εἶνε ἐλαφρό, τοῦ ἐπιτρέπεται να διαλέξῃ τὴν γυναῖκα τοῦ μεταξὺ τῶν διαθεσίμων «εσλαβικῶν θυγατέρων». Ἀν ὅμως ἐκακούρηγσε, θὰ πᾶρῃ σύζυγον ἀνάλογον μετὰ τὸν βαθμὸ τοῦ ἐγκλήματός του.

Μὲ τὸ ἀπλοῦστατο αὐτὸ σύστημα στὸ Σιάμ δὲν ὑπάρχει ὅτε μὴ γεροντοκόρη!

Ἐὰ εὐχῆς ἔργον, ἂν τὸ περίφημον αὐτὸ σύστημα ἐφαρμοσθῇ καὶ στὴν Ἑλλάδα.

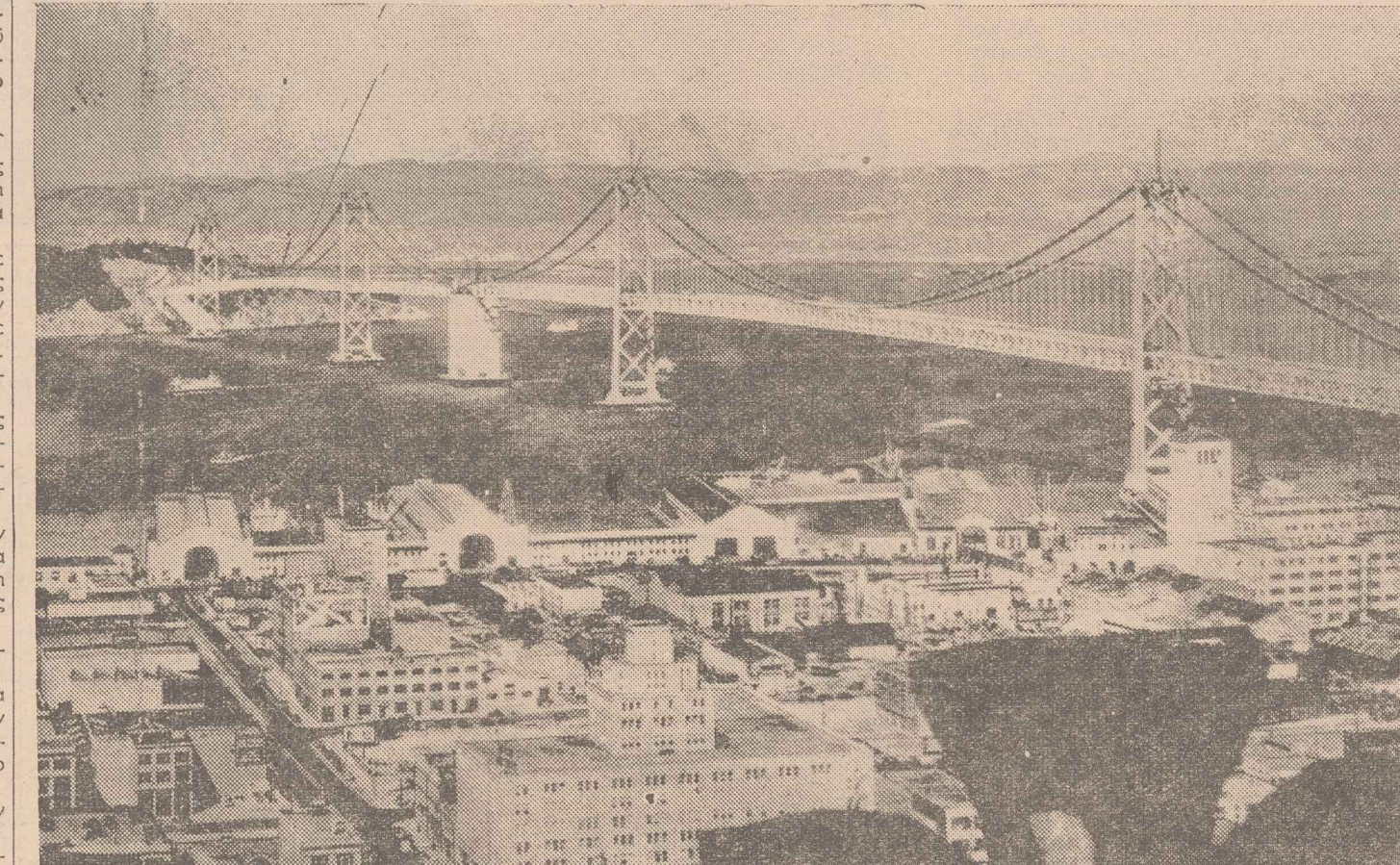
Φυσικὰ ἐδῶ πέρα δὲν θάχε καὶ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴ στὸ Σιάμ.

Γεροντοκόρες θὰ ἐξακολουθοῦσαν να ὑπάρχουν, ἀλλὰ δὲν θάχαζε, τοὺς ἀλλοίους, ἐγκληματίας....

Μὴ τέτοια ποινὴ, κανεὶς Ρωμῆς δὲν θὰ τὴν ἀνεχόταν κι' ἔτσι θὰ ἀπέφυγῃ καὶ να ἐγκληματῇ!....

Ἔχετε τι θὰ πῇ να σὰς καταδικάσουν μετὰ τὸ ζορὶ στὰ ἰσοδία δεσμὰ τῆς παντρείας!

Ἐνα θαυμάσιον τεχνικὸν ἔργον

Εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον ἐπερατοῦν ἡ κατασκευὴ μιᾶς γεφύρας μήκους ἐνὸς χιλιομέτρου, ποὺ θεωρεῖται μὴ ἀπὸ τὰς ὀραιότερας τοῦ κόσμου. Ἡ γεφύρα εἶνε τὸσον ὕψηλὴ, ὥστε ἡμποροῦν κάτω ἀπὸ αὐτὴν να περνοῦν τὰ μεγαλότερα ἀμερικανικὰ δρέντιν. Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ τεχνικὸν ἔργον ἀπῆλθε 75.000.000, δολλάρια, ἀπιοχόλησε 7.000 ἐργάτας ἐπὶ δύο ἐτὴ! Εἰς τὴν εἰκόνα: Ἐνα τμήμα τῆς γεφύρας.

ΟΙ ΠΡΟΛΙΩΝΙΟΙ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

Η ΠΕΡΟΥΚΑ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ

Τὸ παράδοξον μεσαιωνικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ποὺ συμβολίζει τὴν ἰσχὺν μιᾶς αὐτοκρατορίας

Ὁ Κρόμβελ εἶπε κάποτε ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ ἦτο ἀκόμη κραταιότερα, ἂν δὲν ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ περούκες. Ἀλλὰ ὁ Κρόμβελ ἦτο ἐπαναστάτης καὶ ἔλεγε κάποτε πράγματα, ποὺ δὲν ἀνταπεκρίνοντο ἀπολύτως μετὴν πραγματικότητα. Διότι, ὁ μολογούμενος, ἂν δὲν ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ περούκες, ἡ Ἀγγλία δὲν θὰ ἦτο τὸσον κραταί, ὅσον εἶναι σήμερον.

Καὶ, λέγοντας περούκαν, δὲν ἐννοοῦμεν μίαν ἀφρημένην ἐννοίαν, ἀλλὰ τὴν πραγματικὴν περούκαν, ὅπως ἐκείνην, ποὺ φοροῦσαν ὅλοι οἱ εὐπατρίδαι τοῦ μεσαιῶνος. Διότι ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς τὰς διαφόρους συνεδριάσεις τῶν Συμβουλίων καὶ τῶν διαφόρων Συμβουλίων, τὰ μέλη εἶναι ὑποχρεωμένα να φοροῦν περούκαν, ποὺ εἶναι σύμβολον αὐθεντίας καὶ ἐπιθόλης.

Τὰς ἡμέρας αὐτῆς πρόκειται να συνέλθῃ εἰς τὸ Λονδίνον τὸ περίφημον Συμβούλιον τῶν προνομίων, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς τὸ ἀρχαιότερον τοῦ κόσμου. Τὸ Συμβούλιον αὐτὸ ἔχει να συνέλθῃ 25 περίπου ἔτη, πρόκειται δὲ να καθορίσῃ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῶν ἐορτῶν τῆς στέφους. Θὰ καθορίσῃ διὰ τὴν ποῖος πρόκειται να στέφῃ τὸν βασιλέα, ποῖος θὰ κρατῇ τὸ σκήπτρον, ποῖος θὰ τοῦ προσφέρῃ τὸ γάντι τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ποῖος θὰ προηγήται εἰς τὴν ἐπίσημον πομπὴν καὶ καὶ κρατῇ τὸ Στέμμα τοῦ Ἀγίου Ἐδουάρδου.

Ὅλα αὐτὰ τὰ δικαιώματα τὰ κατέχουν διάφοροι εὐπατρίδαι, κληρονομικῶς οἱ περισσότεροι. Τὸ Συμβούλιον ὅμως πρέπει να ἐπικυρώσῃ, τυπικῶς ἔστω, ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτὰ. Οἱ κανόνες προτεραιότητος περιλαμβάνονται εἰς ἑνα κείμενον, τὸ πρωτότυπον τοῦ ὁποῖου εἶναι γραμμένον εἰς τὴν ἀρχαῖουσαν γαλλικὴν γλῶσσαν, ἐκείνην ποὺ μεταχειρίζοντο ἄλλοτε εἰς τὴν ἀγγλικὴν Ἀγγλίαν. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου φέρουν ἀπολύτως αὐτὴν τὴν γλῶσσαν, ὥστε ἔχουν διπλὰ μίαν ἀκριθεὶς μετάφρασιν. Ἡ ἀπαγγελία ὅμως τῶν προνομίων γίνεται εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ πρωτοτύπου, ἔστω καὶ ἂν κανεὶς δὲν καταλαβαίνει τίποτε.

Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου περιέργον τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ φορεῖ μίαν μεγάλην περούκαν, κάτασπρην, ποὺ τοῦ σκεπάζει τοὺς ὤμους καὶ μέρος τοῦ στήθους. Ὅμοιος τοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων, στέκεται ὁ γραμματεὺς τοῦ Στέμματος, ποὺ φορεῖ τὴν ἴδιαν περούκαν, ἐνὼ τὰ μέλη φοροῦν μικρότερον.

Ἐκτός ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτῶν ὑπάρχουν περούκες. Πράγματι, ὁ «σπίκερ» καὶ οἱ «κλέρικ» ἔχουν μεγάλαις περούκας.

Ὁ σπίκερ, ἐκλεγόμενος ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς εἰς τὴν ἀρχὴν κάθε βουλευτικῆς περιόδου, μεταξὺ τῶν ἄλλων μελημάτων του, ἔχει τὴν ἐντολήν να ὑπερασπίζεται τὰ παλαιὰ καὶ ἀπαράγραπτα προνόμια τῆς Βουλῆς. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν, κατὰ τὴν ἐναρξιν κάθε νέας περιόδου εἶναι ὑποχρεωμένος να ζητῇ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων, ἡ ὁποία, ἐννοεῖται, δὲν τὰ ἀρνείται ποτέ. Διὰ τὸν

γίνῃ ὅμως αὐτὸ, ὁ σπίκερ πρέπει να φορῇ μίαν εἰδικὴν μεσαιωνικὴν στολήν, τῆς ὁποίας ἡ περούκα εἶναι ἀπαραίτητον συμπλήρωμα.

Ἀλλὰ καὶ γενικότερα ἡ περούκα παίζει σπουδαῖστον ρόλον εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς Ἀγγλίας. Πρόκειται περὶ παλαιᾶς συνθηκῆς, ἀπὸ τὴν διατηροῦν τῆς ὁποίας καταφαίνεται πόσον ὁ λαὸς

τρέφει. Ἡ χρῆσις ὅμως τῆς περούκας εἶναι ἀκόμη ἀρχαιότερα, ἀπὸ εὐρέθως ἀνιγνισκῶς μούμιες, στολισμένες μετὰ μίαν πρόσθετον διακοσμητικὴν κόμην. Εἰς τὸ θεᾶτρον, τὸ προσώπιον αὐτὸ μετὴν περούκαν τὸ ἐφοροῦσαν τὰ πρόσωπα, ποὺ ἐπαίξαν πρωτεύοντα ρόλον.

Ἐξ ἀπὸ τὸ θεᾶτρον, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὅπτη, τὴν περούκαν τὴν ἐφοροῦσαν αἱ

ὕπαρχοι. Καὶ τοῦτο ἰσως ἐπειδὴ ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάγνυσις λόγου ἀπὸ χειρογράφου. Ἐπίσης ἀπαγορεύεται εἰς ὁποῖον δῆποτε να διερχεταί μετὰ τοῦ «σπίκερ» καὶ τοῦ ὁμιλοῦντος.

Ὅσοι καθῶνται εἰς τὴν πρώτῃν ορεῖαν ἔχουν πρὸ τῶν ποδῶν τὴν μίαν ὀριζοντίαν λευκὴν γραμμήν, χαράμενιν εἰς τὸ πάτωμα, τὴν ὁποῖαν κανεὶς δὲν

Τὸ ἀνώτατον στρατιωτικὸν συμβούλιον συνεδριάζει. Ὁ Λόρδος πρόεδρος καὶ ὁ Λόρδος ἀντιπρόεδρος, φοροῦν τῆς πατροπαράδοτες περούκας.

αὐτὸς ἀγαπᾶ τὰς παραδόσεις του, τὰς ὁποίας δὲν ἐννοεῖ να ἐγκαταλείψῃ, ἂν φαυνομενικῶς εἶναι τὸσον ἀναχρονιστικαί.

Εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν, ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα «περούκεσι» ἐλέγαμε τοὺς ἀνθρώπους με καθυστομημένην ἀντιλήψιν, τὸς «παλαιούς», ἐκείνους, ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν να ἐγκαταλείψουν τὰς παλαιὰς παραδόσεις.

Σήμερα εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ λέξις ἔχει

γυναῖκες διὰ λόγους φιλαρεσκείας. Ἡ Μεσολίνα ἐφοροῦσε κτήρινην περούκαν, ὥστε τὰ μαλλιά τῆς φαίνοντο χρυσα, καὶ ἡ φαυστίνα, σὺζυγον τοῦ Μάρκου Ἀρριλλου, εἶχε μερικὲς ἑκατοντάδες περούκας καὶ τῆς ἐφοροῦσε ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων.

Φαντασθετὲ τώρα τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων, ὅταν συνεδριάζῃ, μετὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς στολισμένα μετὴν περιέργον ἐκ

ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΑΤΑΝΑΣ

Του διασήμου γάλλου συγγραφέως ΛΟΥΪ ΖΑΚΟΛΛΙΟ

Τόδε μόρσεος όμως να συγκρατηθῇ ὡς τὸ

τέλος, νὰ εἰμαστε δίκαιοι, εἶπε. Ξεκινᾷ

με τὴς πολυτίμης υπηρεσίας, πού προσέφερε

στὴν πατρίδα μας, ὅταν ἐπολεμούσαμε με

τοὺς Ρώσους. Καὶ ὅλ' αὐτὰ τοῦ τὰ ἀνταπε-

δοῦν με ἀνταποδοσίαν. Κατὰ τὴν γνώμην μου,

ἡ παλληκαριὰ τοῦ εἶναι ἀρκετὴ, γιὰ νὰ τὸν

σεσθίῃ κανεὶς...

Ἦθελε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ ἐκατάλαζε ὅ-

τι θὰ μπορούσε νὰ ἐκτεθῇ. Καὶ αὐτὰ πού εἶ-

πε, ἦσαν πολλὰ καὶ θὰ μπορούσαν νὰ συνο-
υπάρκουν. Γι' αὐτὸ ἐπέσυσε νὰ προσέβῃ:

—Παρ' ὅλα ταῦτα, ἂν μοῦ δοθῇ ευκαιρία,

δὲν θὰ παρολεῖψω νὰ μετρηθῶ μαζί του!

Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ Ναντόν, τὸν

παρολολούσε με προσοχὴ τὴν συζητήσι-

μοὺ, ἀκούσιμηνος στὸ παραπέρα, τὸ λόγιον τοῦ

Ἰγκολφ ἐκάμαν στοὺς νέους πολλὴ διασπο-

ρὴν ἐντυπωσιῶν ἀπ' αὐτὴν, πού περιεμεν.

—Ἐκεῖτε δικρο, εἶπε ὁ ἄλλος ἀπ' αὐτοῦς,

δὲν ἐπιδέχονται καλὰ ἀπάντησι τοῦ, δὲν ἔχου-

νύναμιον τῆς ὑπηρεσίας του. Ἀλλὰ τι μπο-

ροῦσε νὰ περιμεν κανεὶς ἀπὸ ἑνὸς ἀνδρῆ-

καί, πού ἀρρετὸν τὸν ὄρον τῆς Σουλτίας καί

πὺν κατεχεῖται παρανομίαν! Ἐκεῖτε δικρο λοι-

πὺν νὰ τὸν ὑπεροπίζεσθε τὸν Καπετάν Σα-

τανά!

Καί, λέγοντας αὐτὰ, οἱ δύο νέοι ἐσφίον

θερμὰ τὸ χεῖρ τοῦ Ἰγκολφ.

Ὁ Ναντόν, ἀπὸ τὴν ὀκρὰ ὅπου στεκόταν,

ἐκαυνοῦντοσιν. Ὁ Καπετάν Σατανάς, ὅ-

ς, ἔλεγε μὲσα τοῦ, ἐξέκασε νὰ εἰπῇ ὅτι ἐκ-

έμενε τόσες περὶ τῆς ἐπιδόσεως. Ἀλλὰ, ἔ-

πρεπε νὰ εἴπῃ τὸ πλῆρωμα. Δὲν μπορούσε

νὰ γίνῃ διαφορετικὰ...

Ὁ Ἰγκολφ εἶδε τὸ σατανικὸν τοῦ χαλμῆ-

λο καί, ἐκατάλαζε ὅμως τὴ σημασία του.

Τὸν ἐκκοίταζε τότε με περιφρόνησι, με μί-

ανία, πού ἐξέμενε. «Ἀργότερα θὰ κανο-

νίσουμε τοὺς λογαριαμοὺς μας!» Καὶ τὸ τό-

ρὸν ἐστράφηκε πρὸς τὴν συζητήσιν ἀ-

περὰ τοῦ.

Ἦξερε ὅτι ὁ κυβερνήτης εἶχε στιγμὴς προ-

μερῶ θυμοῦ. Καποτε, πού ἐδύμωσε μαζί του,

παρ' ὅλ' αὐτὰ τὸν στεναγμόν. Καὶ μαζεύ-

ον, πὰ νὰ μὴν ἀναγκαστῇ ὁ ἄλλος νὰ ἐ-

πανάλαζε τὴν χειρὸν αὐτοῦ.

Ἐσφιν, ἀκούσιμηνος ἐδυσε φωνὴς ἀπὸ

τὸν «Σουλτίαν», τὴν κομῆ γολετὴ δὲν ὤ-

νεον, πού εἶχαν οὖτοι τὸ «Ραλφ» τοῦ Ἰν-

κολφ.

—Νὰ ὀρίτῃ! ἐρώμεζαν οἱ ἄνδρες τοῦ Ἰν-

κολφ, πρὸς τὴν ὀκρὰ, ὅπως, ὅπως, ὅπως...

Ὁλοι ἐστράφηκαν καὶ στὸ κατὰστρομὰ τῆς

κομῆς γολετῆς εἶδον μίαν γυναικίαν ἀ-

σπρὰ ἀκούσας νὰ πηδᾷ, ἐνῶ οἱ νύστες τὴν

κυννοῦσαν γελώντας.

Καθὼς ἔεμενε, ὁ ἔξαιρετος αὐτὸς ἀνδρῆ-

πος ἐνόμιζε πὺς βρισκόταν στὰ νιοῖα τῆς

ὀκειανίας. Ἐτοκτοποῖσεν λοιπὸν γρήγορα τὰ

βιβλία τοῦ ἐκείνου τὴν ἡμέραν, γιὰ νὰ μπο-

ροῦσε ν' ἀποδοθῇ καὶ νὰ διαμνησθῇ ἀπὸ τὸν

ἀπὸ τὸν Ἰθαγενεὶ καὶ τὸν κανονισμὸν, πού

τοὺς ὁποῖους ἔτρεφε ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησι.

Ὁ Ἰγκολφ τὸν εἶδε καὶ ἐκατάλαζε ὁμῶ-

ς τὸν κίνδυνον, πού διέτρεχε, ἀν τὸν ἔ-

μενε στὸ κατὰστρομὰ. Πιὰ ὁ ἐξαιρετος ἐκεί-

νος ἐκείνος βλάσας βλάσπασαν τοῖς

δύο ζένοῦς, ὅς ἦσαν ἱκανοὶ νὰ διαστηρῇ-

θῇ, νὰ τοὺς πῇ ὅτι τὸν κρατοῦν τὴν θία

πὺν καὶ τὸν Ἰθαγενεὶ. Ἐπειτα ὁ

καὶ καράδῃ καὶ ν' ἀποκαλυφθῇ ἔτσι ἡ πραγ-

ματικὴ ἰδιότης τοῦ πλοίου, ὅτι ἦταν περὶ

ὁῦο νέοι εἶχαν παρακολουθεῖ τὸ βλέ-

μα τοῦ πλοῦρκου καὶ εἶδον τὸ παραδόν

κεῖνο κεφάλι, πού παρουσιάζετο ἀπὸ μπου-

καπόρτα. Καὶ ὁμῶς ἔγιναν καὶ οἱ δύο ἐ-

κτασμένοι καὶ μάλιστα ὁ ἄλλος ἀπὸ τοῦ

—Πάλι τὸ ἴδιον μᾶς κάνει ὁ ὀρίτ,

εἶπαν οἱ δύο νέοι νεῖοι.

—Οἱ ἄνδρες σας κινδυνεύουν! ἔκανε ὁ Ἰν-

κολφ, πού ἐνόμιζε πὺς ἡ ἀρκουδὰ εἶχε φύγει

ἀπ' τὸ κλουβί της.

Ἦθε, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Εἶναι ἡμε-

ρὸν κατοικὸν καὶ πιστὸν ἀνὸς σκύλος. Τὴν

ἐφέραμε μικρὴ ἀπὸ τὴν Ἀσπινία καὶ τὴν ἐ-

μεγαλώσαμε ἐμεῖς. Ὅλη τὴν ἡμέρα γυρίζ-

ει ἀναμεσὰ στὰ πόδια μας. Ὅταν ἤρθεμε εἰς

βοήθειάν σας, ἀνταναστήκαμε καὶ τὴν κλει-

σαμε στὴν κλουβία της, γιὰτὶ ἤθελε νὰ ἐλ-

κί' αὐτὴ στὴ βάρκα.

—Καὶ ὁμῶς αὐτὰ τὰ ζῷα εἶναι συνήθως πύ-

λὺ ἄγρια. Θὰ ἐκουραστοῦντε πολλὴ νὰ τὴν

ἐξμερῶστε.

Τὸ μόνο, πού μᾶς ἐκούρασε, ἦταν ἡ προ-

πάβια, πού ἐκάνεμε, καὶ τῆς κάθισαμε τὴν

συνήθειαν νὰ τρώῃ κρέας.

—Καὶ πῶς τὸ καταφέρατε;

—Τῆς δώσαμε κρέατα γεμάτα κάρφια. Καὶ

δύο ἀσπρὸν καλὰ ἀπέσπινε, ὅπως με λίγη

εἶχε τὸ στόμα κατὰστρομῆν καὶ τὸ κεφάλι

σκιωμένο. Τὸ πείραμα λοιπὸν εἶχεν ἀποτύ-

χει. Ἐπειτα σκεπτικῶς νὰ κοκκινίσουμεν αὐ-

τὰ τὰ κάρφια ἀπὸ φυτὰ. Καὶ μόνον ὅταν τὸ

στόμα της ἐγένετο φοβερὸς πληγὴς, τῆς ἔ-

ποιες μετὰ ἐπιδόμῃς νὰ γινερέμεν, ἡ ἀρκου-

δὰ ἐσπῆε πῶς νὰ τρώῃ κρέας, ἔτσι καὶ

ἀν τῆς τὸ βάλουμε διὰ τῆς βίας στὸ στόμα.

Τώρα εἶναι τελείως ἀκίνδυνον.

Ἐνῶ ὁ νέος εἶχε τῆς ἐξμερῶσεως αὐτῆς, ἡ

ἀρκουδὰ βλέποντας πὺς οἱ νύστες δὲν τὴν

ἄφιναν νὰ περᾷ ἀπὸ πονεμένα, ἄρχισε νὰ

σκαρφαλῶνι στὸ μεγάλο ὄρηπυρο. Ἐφῆσε

στὴν πρώτη ἀνέμῃ, πού βρισκόταν ἀσέβην

ἀπὸν ἀπὸ τὸ κατὰστρομὰ τοῦ μεγάλου κα-

ραβιοῦ, καὶ μετὰ κατὰστρομῆν εὐκρινῶς

ἐπῆλθε στὴν κοῦβερτα, μπροστὰ στοὺς κυ-

ρίους της. Τὰ πλῆρωμα τὸν δύο κορασί-

δὲν ἤξεραν πῶς νὰ ἐκδηλώσουν τὸν ἐνθου-

σιασμὸν τοῦ νὰ τὸν παραδόν ἐκεῖνο θέμα.

—Γιὰτὶ ἤξερε πῶς, τοῦ φωνάζε ὡς τέτοιο

ὁ κύριος τοῦ. Ποῖος σούδωκε τὴν ὀκρὰ; Γύ-

ρῖσε γρήγορα πῶς!

Ἡ ἀρκουδὰ ἐκατάλαζε τὴν οὐρὰ, ἔριξε

μὴ μετὰ γεμάτῃ παραπρὸν στὸν κύριον

καί, ἐπρόκειτο γιὰ νὰ φύγῃ.

Εἶναι καταπληκτικὸ! ἔκανε ὁ Ἰγκολφ, πού

δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ ὅτι μὴ ἀρκουδὰ

εἶναι δυνατόν νὰ ἐκμετρηθῇ—μέχρις αὐτοῦ

τοῦ σημείου.

—Ὅταν εἰσάτε μαζὶ της, δὲν φοβόμαστε

οὔτε δέκα ὠπλιμένους ἀνδρῆς. θὰ μᾶς ὑπε-

ρῶσιν ὡς πρὸς τὸν θάνατον. Πρὸ παντός

μᾶς φυλάει ἀπὸ τοὺς λύκους. Χωρὶς τὸν ὀρίτ

δὲν θὰ μπορούσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸν χει-

μῶνα αὐτοῦ στέππα.

Ἐνῶ ἡ ἀρκουδὰ κορομπόδουσε στὸ κατὰ-

στρομὰ, παρουσιάζετο ἀπὸ μὴ μπουκαπό-

ρτα τὸ φαλακρὸ κεφάλι τοῦ Ὀλνταμ, πού

τοῦ λυγροῦ τοῦ καραβιοῦ.

Καθὼς ἔεμενε, ὁ ἔξαιρετος αὐτὸς ἀνδρῆ-

πος ἐνόμιζε πὺς βρισκόταν στὰ νιοῖα τῆς

ὀκειανίας. Ἐτοκτοποῖσεν λοιπὸν γρήγορα τὰ

βιβλία τοῦ ἐκείνου τὴν ἡμέραν, γιὰ νὰ μπο-

ροῦσε ν' ἀποδοθῇ καὶ νὰ διαμνησθῇ ἀπὸ τὸν

ἀπὸ τὸν Ἰθαγενεὶ καὶ τὸν κανονισμὸν, πού

τοὺς ὁποῖους ἔτρεφε ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησι.

Ὁ Ἰγκολφ τὸν εἶδε καὶ ἐκατάλαζε ὁμῶ-

ς τὸν κίνδυνον, πού διέτρεχε, ἀν τὸν ἔ-

μενε στὸ κατὰστρομὰ. Πιὰ ὁ ἐξαιρετος ἐκεί-

νος ἐκείνος βλάσας βλάσπασαν τοῖς

δύο ζένοῦς, ὅς ἦσαν ἱκανοὶ νὰ διαστηρῇ-

θῇ, νὰ τοὺς πῇ ὅτι τὸν κρατοῦν τὴν θία

πὺν καὶ τὸν Ἰθαγενεὶ. Ἐπειτα ὁ

καὶ καράδῃ καὶ ν' ἀποκαλυφθῇ ἔτσι ἡ πραγ-

ματικὴ ἰδιότης τοῦ πλοίου, ὅτι ἦταν περὶ

ὁῦο νέοι εἶχαν παρακολουθεῖ τὸ βλέ-

μα τοῦ πλοῦρκου καὶ εἶδον τὸ παραδόν

κεῖνο κεφάλι, πού παρουσιάζετο ἀπὸ μπου-

καπόρτα. Καὶ ὁμῶς ἔγιναν καὶ οἱ δύο ἐ-

κτασμένοι καὶ μάλιστα ὁ ἄλλος ἀπὸ τοῦ

—Πάλι τὸ ἴδιον μᾶς κάνει ὁ ὀρίτ,

εἶπαν οἱ δύο νέοι νεῖοι.

—Οἱ ἄνδρες σας κινδυνεύουν! ἔκανε ὁ Ἰν-

κολφ, πού ἐνόμιζε πὺς ἡ ἀρκουδὰ εἶχε φύγει

ἀπ' τὸ κλουβί της.

Ἦθε, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Εἶναι ἡμε-

ρὸν κατοικὸν καὶ πιστὸν ἀνὸς σκύλος. Τὴν

ἐφέραμε μικρὴ ἀπὸ τὴν Ἀσπινία καὶ τὴν ἐ-

μεγαλώσαμε ἐμεῖς. Ὅλη τὴν ἡμέρα γυρίζ-

ει ἀναμεσὰ στὰ πόδια μας. Ὅταν ἤρθεμε εἰς

βοήθειάν σας, ἀνταναστήκαμε καὶ τὴν κλει-

σαμε στὴν κλουβία της, γιὰτὶ ἤθελε νὰ ἐλ-

κί' αὐτὴ στὴ βάρκα.

—Καὶ ὁμῶς αὐτὰ τὰ ζῷα εἶναι συνήθως πύ-

λὺ ἄγρια. Θὰ ἐκουραστοῦντε πολλὴ νὰ τὴν

ἐξμερῶστε.

Τὸ μόνο, πού μᾶς ἐκούρασε, ἦταν ἡ προ-

πάβια, πού ἐκάνεμε, καὶ τῆς κάθισαμε τὴν

συνήθειαν νὰ τρώῃ κρέας.

—Καὶ πῶς τὸ καταφέρατε;

—Τῆς δώσαμε κρέατα γεμάτα κάρφια. Καὶ

δύο ἀσπρὸν καλὰ ἀπέσπινε, ὅπως με λίγη

εἶχε τὸ στόμα κατὰστρομῆν καὶ τὸ κεφάλι

σκιωμένο. Τὸ πείραμα λοιπὸν εἶχεν ἀποτύ-

χει. Ἐπειτα σκεπτικῶς νὰ κοκκινίσουμεν αὐ-

τὰ τὰ κάρφια ἀπὸ φυτὰ. Καὶ μόνον ὅταν τὸ

στόμα της ἐγένετο φοβερὸς πληγὴς, τῆς ἔ-

ποιες μετὰ ἐπιδόμῃς νὰ γινερέμεν, ἡ ἀρκου-

δὰ ἐσπῆε πῶς νὰ τρώῃ κρέας, ἔτσι καὶ

ἀν τῆς τὸ βάλουμε διὰ τῆς βίας στὸ στόμα.

Τώρα εἶναι τελείως ἀκίνδυνον.

Ἐνῶ ὁ νέος εἶχε τῆς ἐξμερῶσεως αὐτῆς, ἡ

ἀρκουδὰ βλέποντας πὺς οἱ νύστες δὲν τὴν

ἄφιναν νὰ περᾷ ἀπὸ πονεμένα, ἄρχισε νὰ

σκαρφαλῶνι στὸ μεγάλο ὄρηπυρο. Ἐφῆσε

στὴν πρώτη ἀνέμῃ, πού βρισκόταν ἀσέβην

ἀπὸν ἀπὸ τὸ κατὰστρομὰ τοῦ μεγάλου κα-

ραβιοῦ, καὶ μετὰ κατὰστρομῆν εὐκρινῶς

ἐπῆλθε στὴν κοῦβερτα, μπροστὰ στοὺς κυ-

ρίους της. Τὰ πλῆρωμα τὸν δύο κορασί-

δὲν ἤξεραν πῶς νὰ ἐκδηλώσουν τὸν ἐνθου-

σιασμὸν τοῦ νὰ τὸν παραδόν ἐκεῖνο θέμα.

—Γιὰτὶ ἤξερε πῶς, τοῦ φωνάζε ὡς τέτοιο

ὁ κύριος τοῦ. Ποῖος σούδωκε τὴν

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟ ΣΠΟΡ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΧΕΛΩΝΑΣ

Πώς συλλαμβάνονται τα περίεργα ζώα και σε τι χρησιμοποιούνται.

Το κυνήγι της χελώνας, όπως το οργανώνουν και οι ιθαγενείς των νησιών του Σολομώντος, που βρίσκονται στην Ειρηνική Ωκεανό, είναι ένα δείγμα της εξαιρετικής γενναίωσης και επιδεξιότητας των οποίων αναπτύσσονται οι ημίαιμοι αυτοί νησιώτες. Πράγματι, για να μπορέσουν οι πρωτόγονοι αυτοί κυνηγοί να αιμαλωτίσουν την λεϊάνα τους, χρειάζονται να έχουν εξαιρετικά φυσικά προσόντα, διότι, ως γνωστόν, κατά την σύλληψη του ζώου δεν μεταχειρίζονται κανένα όπλο ή άλλο εργαλείο. Με μόνη τη φυσική τους δύναμη, και την ευκινησία τους μέσα στο νερό, καθίστανται κύριοι του θορυβώδη νερού αυτού, το οποίο αποτελεί το εκλεκτότερο τους φαγητό. Κατόπιν τούτου εύκολα καταλαβαίνουμε γιατί οι δραματικές διαστάσεις που προσλαμβάνει η πάλη μεταξύ κυνηγών και θηράματος. Τις περισσότερες φορές το ζώο αυτό που ζή πολλούς αιώνες, χωρίς στη μεγάλη του παπουτσιά και εξυπνάδα, διαφεύγει μέσα από τα χέρια των διωκτών του, οι οποίοι ούτω γυρίζουν άπραγοι. Για τους λόγους λοιπόν αυτούς χρειάζεται εξαιρετική επιτηδεότητα εκ μέρους των ιθαγενών, οι οποίοι στέλνουν στο κυνήγι τους καλύτερους και γενναίους των πολεμιστών των.

Πρώι-πρώι, κατά τα χαράματα και όταν η παλίρροια καλύπτει όλους τους υφάλους της παραλίας σε μεγάλη έκταση, οι ιθαγενείς επιβιβάζονται στις πυράγες των και αρχίζουν με προσοχή να ψάχνουν τη θαλάσσια περσόνη, με την ελπίδα ότι θα βρουν κανένα από τα προκατακλυμμένα αυτά ζώα, τα οποία η λαιμαργία ώθει προς τους υφάλους της επιφανείας, όπου με την ήσυχια τους θάσκουν στο τρυφερό θαλάσσιο χόρτο, που φυτρώνει κατά μήκος της παραλίας. Οι παρατηρητές, μόλις αντιληφθούν τη χελώνα, δίνουν κατά περίεργα στριγγιλίσματα τα οποία ειδοποιούν όλους τους κυνηγούς. Όλες τότε οι πυράγες και με τη δύναμη των κολλημάτων κατευθύνονται προς το μέρος που εσημειώθηκε το θήραμα. Για να διευκολυνθεί η νύξη των και ούτω η απόδοσις του μυϊκού έργου να είναι μεγαλύτερη, οι διώκτες φωνάζουν και κτυπούν τη θαλάσσια με τα κομμάτια τους. Αλλά η χελώνα δεν είναι εύκολη λεία. Μόλις αντιληφθεί τους κυνηγούς, στην άρνη προσπαθεί να σωθεί δια της φυγής. Και αρχίζει τότε ένα φο-

Νεροχελώνες του Βελγικού Κογκό, που ζουν εις το ένυδριον του Μόντε Κάρλο.

Οι υπάλληλοι του ζωολογικού κήπου του Σικάγου φορτώνουν χελώνες σ' ένα αυτοκίνητο.

βερό κυνηγητό, που χρειάζεται, σιδερένιους οργανισμούς και άσταλμένα μπράτσια, όπως είναι των ιθαγενών, για να συλλησθώ επί αρκετές ώρες και με διαδομένη ταχύτητα, γιατί η χελώνα κολυμνά πολύ νωήγορα. Οι κυνηγοί προσ-

γιατί τα πόδια της, με τα οποία κολυμνάει και αμύνεται, πληττούν με λύσσα τον αέρα. Το κυνήγι τελειώνει. Προσβέ-λουν κατόπιν το θύμα σε δύο πυράγες, που με τα μονόζυγα των σχηματίζουν ένα είδος γεφυρώσεως. Όταν η χελώνα δειχθεί, κατευθύνονται προς την παραλία διασχίζοντας θριαμβευτικές κραυγές και επιφωνήματα. Η άτυχης αιχμαλώτης μάταια προσπαθεί ν' απαλλαγεί των δεσμών της, παρ' όλο το ότι κάνει απεγνωσμένες κινήσεις, που συνταράσσουν και τις δύο πυράγες.

Στην παραλία θάζουν το θήραμά τους στη μέση και αρχίζουν τρελάει χοροπηδή και χορούς γύρω απ' αυτό, ερπάζοντας έτσι το θρίαμβο και τη νίκη τους, όπως ακριβώς έκαναν πρό δεκά-δων ετών, όταν προετοίμαζαν το φαγά-μα των ανθρώπινων θυμάτων των. Κα-τόπιν για να καθαρίσουν το σώμα τους και να πλυθούν, ρίχνονται στη θάλασσα.

Ο τρόπος της παρασκευής του ζώου αυτού, είναι αρκετά επίσης ενδιαφέρον, γιατί κατορθώνεται το κρέας της χελώ-νας, που είναι σκληρότατο, λόγω της μεγάλης ηλικίας της, να γίνεται τόσο τρυφερό και εύγευστο, ώστε να προκαλεί και τον πιο μίζερο. Τη χελώνα τη σκο-τώνουν μετά δύο ημέρες συνήθως από την ημέρα της συλλήψεώς της. Για να διατηρηθεί φρέσκια και ζωντανή, την θάζουν σ' ένα ριχό μέρος της παραλίας, περιβάλλοντάς την με ψηλά καλάμια από μπαμπού. Όταν τη σκοτώνουν, την κομματιάζουν με αληθινή μαεστρία σαν να είναι επιστήμονες της ανατομίας. Χω-ρίζουν τα κόκκαλα και κατόπιν κόβουν το ψαχνό σε μεγάλα και λεπτά κομμά-τια. Στην άμεσότητα ανοίγουν κατόπιν ένα μικρό λάκκο, όπου θάζουν φωτιά και θερμαίνουν μία μεγάλη και πλατιά πέτρα, της οποίας η επιφάνεια είναι λεία. Όταν ζεσταθεί καλά η πέτρα, τοποθε-τούν ένα στρώμα από φύλλα άπνους της και πάνω από αυτά θάζουν το κρέας, το οποίο πάλιν καλύπτουν με δεύτερο στρώ-μα φύλλων. Έκαστων της φωτιάς και άπνους έτσι να σιγοψηφάται επί δύο-κα ωρες το κρέας, που καθίσταται τρυ-φερό σαν σόκο και είναι γευστικότατο.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Από κρηες στη Νίκαια. Ένας μεθυσμένος εγγαίος κατά τη σημερινή-τα από ένα κέντρο διασκεδάσεως. Κάνει δυο όχημα τρικυλίζοντας και έλπει μπροστά του ένα γαλονάτο. Νομίζει πως είναι υπάλληλος του κέντρου, με οτ-λή, και του λέει:

—Σε παρακαλώ, φώναξέ μου ένα ταξι-
—Με συγχωρείτε, κύριε, του άπαντα
—Άλλος. Έγώ είμαι αξιωματικός του ναυ-
τικού.

—Καλά, τότε φώναξέ μου ένα κορβί-
—

Ένας περιηγητής σταματάει σ' ένα χωριό και πιάνει κουβέντα με έναν γε-ροντάκο που φαίνεται αρκετά άκμαος άκομα.

—Πόσων χρονών είσαι, πατριώτη; τόν ρωτά.

—Ογδόντα, άπαντα ό χωρικός.

—Και θάσαι ο πιο γέρος του χωριού, ε;

—Μπα! ο πατέρας μου είχε ενήνητα

—Αλήθεια; Μπορώ να τον δώ;

—Αδύνατον, γιατί μόλις έκασάληρε το ποδήλατο και πάει να βρή τον πο-πύ μου, που μένει στο αντικρυνό χω-ριό.

—

Μεταξύ παιδιών:

—Εγώ ήρθα με τους γονείς μου από την Αμερική.

—Εμένα οι γονείς μου είναι φτωχοί και μ' έκαναν στο σπίτι.

—

Μία δεσποινίς παρουσιάζεται εις ένα νοσοκομείο και ζητεί να προσληφθεί ως νοσοκόμος.

—Έχετε δίπλωμα; την έρωτά ο διε-
—

—Όχι, αλλά έχω δύο αδελφούς πε-
—

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ένας πρόχειρος υπολογισμός του ά-ριθμού των ενδιεσών που υπάρχουν να γίνουν με τον χελώνα, έδωσε τον κα-ταπληκτικό αριθμό των 775 εκατομ-μυρίων, ακολουθούμενων από 1.968 μηδενικά!

Ένα δικαστήριο μοναδικόν εις το είδος του είναι το «Μπέν Ντιν» ή «Ε-βραϊκός Οίκος της Κρίσεως που έδρευει εις το Λονδίνο, όπου τρεις γηρα-λέοι ραββίνοι εφαρμόζουν τον παλαιόν Μωσαϊκόν Νόμον. Η διαδικασία δεν πρόσθετε ούτε ενόρκους, ούτε δικηγό-ρους, ούτε καν ένορκον, εκ μέρους των μαρτύρων, διότι ένας αληθινός Έβραι-ος δεν πρέπει να ψευδείται ποτέ.

Οι κυνηγοί Λεόντων, όταν εισέρχων-ται εις το Ναϊρόμπι της Άγγλικής Ανα-τολικής Αφρικής, υποκαθίστανται να το-βάθλουν περί τας δεκά χιλιάδες φαύ-λων διά κάθε ήπλιον που φέρουν μαζί των.

Ο πολυτιμότερος φλοιός δένδρων έ-λου του Κόσμου προέρχεται από μίαν ποικιλίαν κανέλλας που φύεται εις την έπαρχίαν Τυάου της Γαλλικής Ίνδοκί-νας. Ο φλοιός αυτός εκτιμάται τόσο πολύ από τους Κινέζους και τους ά-μερικανούς Ιατρούς, ώστε κάθε δένδρον άποδίδει έτησίως το ποσό των 10 χι-λιών άργαίων.

Η μόνη φορά που ένας Βασιλικός Θρόνος κατεκτήθη διά της πόλης, συνέ-βη εις την Ιαπωνίαν το 858 όταν ο Αυτοκράτωρ Μπουντόκο υπέκρινε τους δύο υιούς του να διεκδικούν την διαδοχή του θρόνου με μίαν πάλην σώμα προς σώμα. Έννοείται, ότι ο θρό-νος κατελήφθη από τον νικητήν.

ΟΙ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Με μίαν χαρούμενη παρέα που σκορπά την νοσταλγία και το κέφι

—Φέρε μου, παιδί μου, λέγω στον κλη-
τήρα του γραφείου, χαρτί, μία πέννα και
ένα ποτήρι ρετσίνα.

—Ο μικρός με κυττάζει μ' έκπληξη.

—Ρετσίνα;

—Ναι. Ένα ποτήρι ρετσίνα. Γιατί σου
φαίνεται παράξενο; Σήμερα δεν θα
γράψω με μελάνι, θα γράψω με ρετσίνα.
Θέλω το κομμάτι τούτο να σπιχίξω, να
μεθά, να τρικλιζή, να κλείνι όλο το με-
ράκι και το ανακρεόντειο παραλήρημα
της ταβέρνας... Έπειτα, είσαι ακόμη μι-
κρός, αλλιώς θα ήξερες, ότι στην τα-
βέρνα απαγορεύεται να χρησιμοποιήσης
κάθε άλλο υγρό, ακόμη και μελάνι. Ό,τι
έχεις να κάμεις, θα το κάμεις με ρετσί-
να. Ακόμη και να γράφεις. Μονάχα με
ρετσίνα επιτρέπεται ο Καθαρίδικας να τui
γι η οικιαγραφία του. Άλλιώς μπορεί
να μας πάρη κυνηγώντας με την μαγκού-
ρα...

Έχει γούστο και μνήν έχετε ακούσει
το όνομα Καθαρίδικας. Πώς; Δεν το έ-
χετε ακούσει; Τότε, πως μπορείτε να
πείτε, ότι έζησε την Αθήνα; Τι μπορεί
να έζησε ο σεις από την πραγματικήν
Αθήνα, έτι αυτήν του μοντερνισμού και
του κοσμοπολισμού, αλλά την παλιά
γνήσια Αθήνα του στενσόκακου, της
ακακίας, της καντάδας στο ελινόφυτο,
όταν δεν έχετε τουλάχιστον ακουστά
για τον Καθαρίδικα, τον Μαρτίνο, τον
Άγγελόπουλο και την παρέα των, τους
τροβαδούρους της παλιάς αρχοντίσσης
Αθήνας, τα τζιτζίκια της αθηναϊκής νύ-
κτας; Έλατε μαζί, πάμε να τους βρού-
με κάτω, στην ταβέρνα του Τζίμνι, στην
οδόν Άγιου Μελετίου και Λισίων, ν' α-
καρσίωμε τα τραγούδια των, τ' άστεια των
του ήκουσ τών άτέλειων φίλων των
στα γεμάτα ποτήρια.

Η ήπιος όμως δεν τους βρούμε άποψε
έκει;

—Αυτοέσθε; μάς πληροφορεί ένας
που τους ξέρει καλά. Μπορεί να λείψουν;
Μπορεί ο σεις να λείψετε από το γρα-
φείο σας, όταν έχετε δουλειά; Έτσι κι
αυτοί δεν μπορούν ν' απουσιάσουν βρά-
δυ από την ταβέρνα.

—Πάμε τότε.

Ο Τζίμνι, ο ταβερνιάρης, μάς υποδέ-
χεται μ' ένα μακρύ ύφους καρδινάλιον
—Περάστε, περάστε. Καθίστε, καθίστε.
Είστε οι άνθρωποι των διπλών λόγων
και έργων. Διπλά το λέγει όλα, διπλές
στελνει τις μισές, διπλούς καυμία φορά
και... τους λογαριασμούς και μεταδίδει
αυτήν την μανία του διπλοσασμού και
στους πελάτες του, οι οποίοι σε λίγο τα
θλίνουν όλα... διπλά.

Μαζί με τον Τζίμνι μάς υποδέχεται και
μία ιταλική φράσις:

—Αντίμω δια (πάμε να φύγουμε).

Ο μη γνωρίζων τα πράγματα, θα νο-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

οιγνωμία του μαρτυρεί άνθρωπον με
κάποιο καλλιτεχνικό ταλέντο. Και πρά-
γματι. Το μουσικό ταλέντο του Μαρτίνο
δεν είναι μικρό. Ξέρει και κλείνει στα
τραγούδια του όλο το χρώμα της παλιάς
Αθήνας και ζωντανεύει την νοσταλγική
ανάμνηση των περασμένων ειδυλλιακών
καιρών. Στην άλλη πλευρά του τραπέ-
ζιου είναι εγκαθιδρυμένη μία πλατιά
μορφή Λουδοβίκου Φίλιππου. Είναι ο κα-
λιτέκνης του Μελοδράματος κ. Άγγελό-
πουλος, ο τρίτος του μουσικού τριουμι-
ράτου της αθηναϊκής ταβέρνας. Έχει
απαρτία άποψε η παρέα. Και η συνεδρί-
σις έχει αρχίσει ήδη και έχει προχω-
ρήσει αρκετά, όπως μαρτυρούν τα τι-
νά ή οικιαγραφία του. Άλλιώς μπορεί
να μας πάρη κυνηγώντας με την μαγκού-
ρα...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Μ' αν σ' άρεσει
ή φωνή μου μόνο
αυτό δεν άρκει να μου γιανη
της καρδιάς τον πόνο...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

ΣΑΣ ΑΠΑΤΑ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ:

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΑ

ΖΩΝΤΑΝΟΣ

Η ΝΕΚΡΟΣ ;

Μιά τραγική φάρα την τελευταία βραδυά της Άποκρηάς.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Σ' όλη του την ζωή δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να σκαρώνει φάρσες εις όρους των συνανθρώπων του: Φάρσες εξυγμένες, καλοστημένες, που πάντα είχαν μίαν απροσδόκητη, αλλά κι' εύχρηστη λύση. Άλλοτε ένομοκράτης, ο Πίπης Ξεφτέρης, ξεκοκκάλιζε ήσυχα την συντακούλα του στη μικρή πόλη, μην έχοντας άλλη ασχολία από τις φάρσες, τις εμπροτζολέτες, όπως τις έλεγε στην Κερκυραϊκή διάλεκτό του. Δεν περνούσε μέρα, που να μη γινόταν θέμα του και κάποιος από τους γνωστούς του. Το "Ήμερολόγιό" του Πίπη είχε σταματήσει και δεν ένοιωσε να ξεκολλήσει από την Πρωτοπρωλιά. Οι φίλοι του ούτε στο ξύπνιο τους, ούτε στον ύπνο τους δεν μπορούσαν να βρουν ήσυχία από τις ατέλειωτες φάρσες του. Τι τους σκάρανε ήταν ανεκδιήγητο. Θα αναφέρω εδώ ένα μικρό παράδειγμα: Μιά χειμωνιάτικη νύχτα, από τις χειρότερες, κρύα και βροχερή, περπατούσε ο Πίπης με πέντε φίλους του Πίπη με τη θάλαρα είλησι: —Ο σαρ Πίπης είχε στα τελευταία του. Είπε ο γιαντρός πως δεν θ' αζεί η νύχτα.

—Τί λές μαρέ; Αυτός ήταν θηρίο... —Πεθαίνει σου λέω. Το ήρθε σ' ο φάρος... Φάτασε γλάνορα... Έγώ πάω να φέρο παπά να τον μεταλάβω...

Και σηκώθηκαν όλοι σ' αυτόν τον χαλασμό κόσμου, μ' αυτόν τον διαβολέμενο καιρό, τουρτουρίζοντας από το κρύο να πάνε στον έτοιμοθάνατο. "Α, όλα κι' όλα, μ' όλες τις φάρσες του, ο καυμένος ο Σπίρος, τους ήταν άγαπητός, ή χαρά και το γέλιο της ζωής τους. Έφτασαν όλοι, λαχανιασμένοι από το τρέξιμο και την αγωνία στο σπίτι του νομάτρη, μουσκεμένοι ίσια με τα κόκκαλα από την βροχή. Και έθηκαν τον Πίπη, τον έτοιμοθάνατο, καθισμένο στο τραπέζι, μπροστά σε άβυσσους μεζέδες και μία πελώρια μπουκάλα κρασί. Έμειναν στη θέση τους! Γενναίοι! Επειδή τους άπονημισε για την αγωνία τους και την τρομάρα τους.

Όστόσο, το χάραμα που έφυγαν, σαν δρεθηκαν μόνοι, έκαμαν έναν όρκο: Να βάλουν τον Πίπη στη θέση του.

Ήρθε η τελευταία Κυριακή του Καρανεβαλιού. Τα μεσάνυχτα είχαν περρέσει. Ο Πίπης με την παρέα είχαν αρχίσει να δοκιμάζουν το τρίτο γιορταστικό της ταβέρνας. Μιά «βερντέο» περνήν, σαν το καθαρό χρυσάφι. Ο φάρος ο νοματάρχης είχε γίνει τυφλά στο μεθύσι. Μπερδευόντας τα λόγια του, καταβάλλοντας προσπάθειες να σταθί ίσιος στο κάθισμά του, διηγόταν τα ήρωικά κατορθώματά του, όταν ήταν άπονημα συμπαρής στην Ρομμένη. Έπειτα γύρισε τη συζήτηση στο ζήτημα της ζωής και του θανάτου, που έκαμε μεγάλη εντύπωση στον Πίπη.

Κατά τις τέσσερις το πρωί άφησαν την ταβέρνα. Να πάρουν κανένα ύπνο, του είπαν, και δὲν περνούσαν από το σπίτι του πρωί-πρωί να τον έπαιρναν για τα κούλουμα.

Χωριστήκαν στη γωνία του σπιτιού του. Ο Πίπης κρατώντας το κλειδί στα χέρια, καθάρωσε να φτάσει σκουνοτούφλας στην πόρτα του. Στο φως του ηλεκτρικού της γωνίας, που έφτανε κάπως αδύνατο ως εκεί, προσπαθούσε να βάλει το κλειδί στην κλειδαρότρυπα, που λέει κι' έφτανε από τη θέση της.

—Σάν πολύ ήπια απόψε, σκέφτηκε. Ξαφνού τα μάτια του έπεσαν σ' ένα χαρτί κολλημένο στην πόρτα, ένα χαρτί με μαύρο περιθώριο.

—Τί είναι τούτο πόλι, μουρμούρισε. Ζύγισε τα μάτια του κοντά στο χαρτί και διάβασε:

«Τον άναστην μας Πίπη Ξεφτέρη, υπενωμοτόρην έ. α. θανάτω χάς, κηδεόμεν όσμερν εκ του Ιερου Νουού των Άγιων Πάντων. Όθεν παρακαλούται κ. τ. λ.».

—Τί; φώναξε δυνατά, σαν να ρωτούσε κάποιον.

Κτύπησε με την παλάμη το κούτελό του, ξερόθηκε και ξεκαλύφτηκε το χαρτί με το μαύρο περιθώριο. «Τον άναστην μας Πίπη Ξεφτέρη κτλ...». Τα ίδια γράμματα με την τραγική άγγελία.

—Μαρέ, μπας και πέθανε σ' αλήθεια; συλλογιότηκε. Κι' άρχισε να ψάχνεται, να τοιπιέται, να σφυρίζη.

Το κάκιο. Το νεκρώσιμιο με τ' όνομά του ξεκολλούσε να είναι εκεί απέναντί του, κολλημένο στην πόρτα του. Άρχισε να δειλά, ν' αμφιβάλλη...

Σε μία στιγμή ακούστηκαν ήματα. Άναθήρη! Λίγο. Στη γωνία φάνηκαν νάρκωντα. Οι φίλοι του κρατώντας δέματα, κοίταζαν, μπουκάλες.

Δράματα μεγάλων και μικρών πλοίων

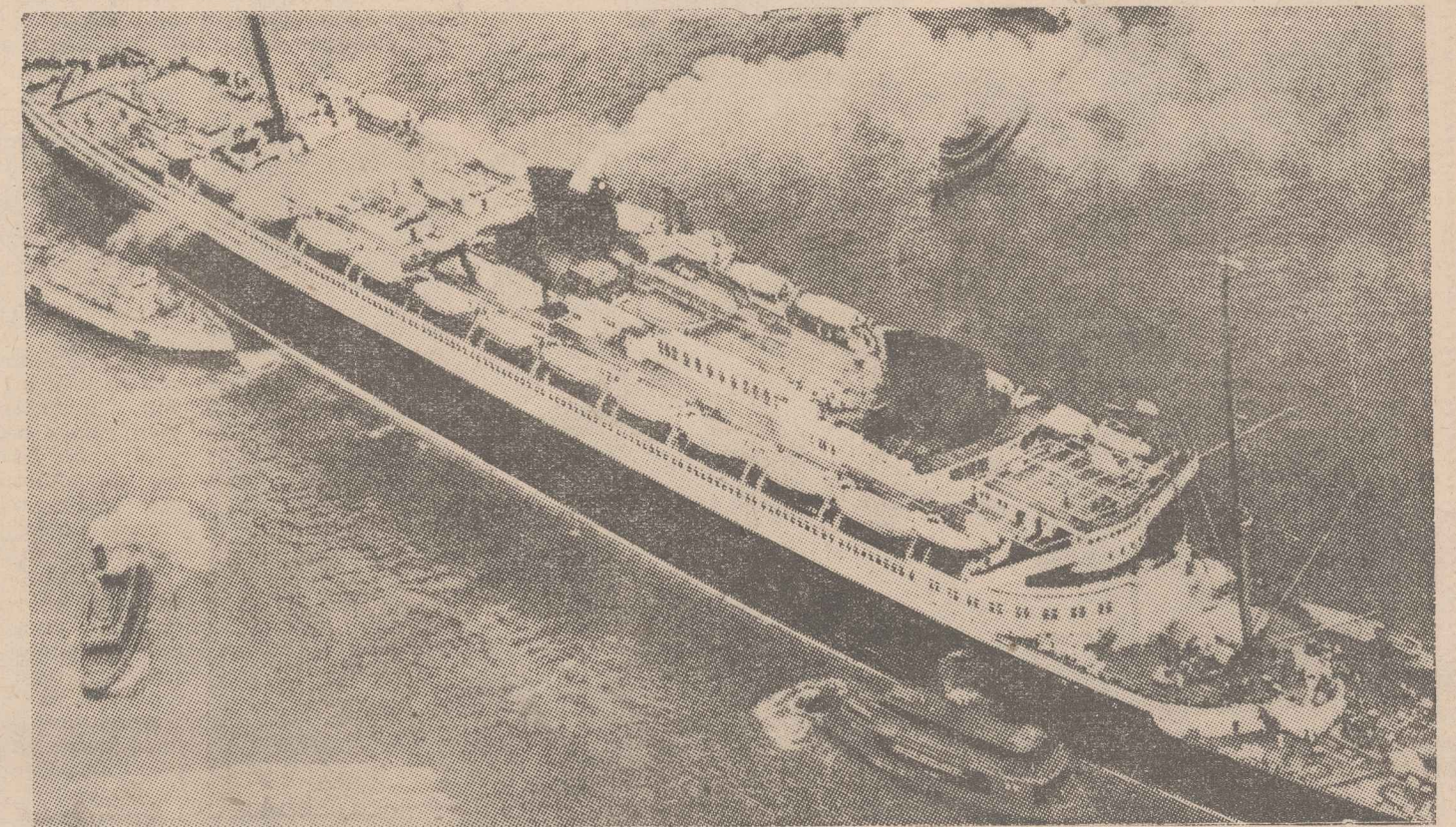
ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΝΑΥΑΓΙΑ

Όταν διασταυρώνονται επάνω από τα μανιασμένα

Δεν φαντάζονται όσοι δεν γνωρίζουν των ώκεανών, πόσον σκληρή είναι η ζωή των ναυτών και εις ποίους φοβερούς κινδύνους είναι εκτεθειμένα τα πληρώματα, ιδίως των μικρών έμπορικων πλοίων, που διασχίζουν τις άπείραντες θάλασσες. Βεβαίως και τα δικά μας πλοία και πιο πέρα η Μεσόγειος, δεν είναι πάντοτε

και σοβάρη δουλειά. Δυο χρόνια εκπαιδευσι στο λιμάνι και στις ακτές, δυο χρόνια ζωή μούτσου και ναύτου σε εκπαιδευτικό ίστιοφόρο και άλλο ένα ή δυο χρόνια θεωρητικά μαθήματα, κατόπιν δε άρχίζει η σταδιοδρομία επάνω εις τα μεγάλα ίστιοφόρα ή στα μικρότερα, άρχικώς, άτιμολοία. Πρέπει να σκεφθί κα-

μάτων και όλων των στοιχείων, που φαίνεται σαν να έχουν έννομή, για να μην αφήσουν το θυμό τους να γλυτώσει, το καταποντίζε στο τέλος στα βάθη του ώκεανού. Άλλοτε τα ναυαγία ήσαν συχνότερα, είναι άλθηθεια, και τα μέσα δια την πρόληψιν των και την σωτηρίαν των πλοίων ολιγώτερον τελειοποιημένα. Άλ-

Το άμερικανικόν υπερωκεάνειον «Άριζόνα», αφού πάλαισε με μίαν άφάνταστον τρικυμία, ένεσφηνώθη μεταξύ δύο ύδατων, παρά την ακτήν του Σέρμορ.

λην όμως ότι η υδύνην ενός πλοιάρχου δεν είναι μικρή. Εκτός απ' την άξια του σκάφους, εκτός απ' την άξια των έμπορευμάτων, από την άξια του πλοιάρχου κρέμεται και η ζωή τούτων ανθρώπων, του πληρώματος και των επιβατών, και, κατά συνέπεια, και η ζωή τούτων οικογενειών. Έν τούτοις ούτε η μόρφωση, εις όσον πλοίαρχο, συχνά δε ούτε ο ήρωϊσμός αυτού και του πληρώματος καταρθώνουν να σώσουν το πλοίο από την καταστροφή. Ή μονία των κυ-

λοτε, εκτός από την πυξίδα, από τον ήλιο κι' από τ' άστέρια, τα πλοία δεν είχαν άλλο μέσον να οδηγηθούν, όταν άπεμακρύνοντο από τις ακτές. Σήμερα ο άσούματος έπιπρέπει την έπικουρωσίαν των πλοίων και των λιμένων από μεγάλας άποστάσεις, εκτός του ότι υπάρχουν ίδιαίτεροι σταθμοί, οι οποίοι εκπέμπουν, εις ώριωμένα χρονικά διαστήματα, ώριωμένα σήματα, τα όποια χρησιμεύουν εις τα πλοία, για να καθορίζουν το στίγμα τους και αλάνθαστα την πορείαν τους.

Το άλλαντικόν ίστιοφόρον «Βιςμάρκ» που συνετρίβη κυριολεκτικώς επάνω εις τους βράχους της νήσου Ουάιτ, τον παρελθόντα Ιανουάριον.

ΒΕΡ.

στις φοβερές τρικυμίες των ώκεανών

ΣΤΑ ΜΑΚΡΥΝΑ ΠΕΛΑΓΗ

κύματα αί άγωνιώδεις έπικλήσεις των S O S

Ό άουρματιστής άποτελεί σήμερα άναπόσπαστον μέλος του πληρώματος και με τα άκουστικά στα αυτιά, δέχεται συνεχώς τα μηνύματα της έπρας και των άλλων πλοίων και άπαντά και συνεννοείται άκαταπαύτως. Έν τούτοις, όπως είπαμε, τα ναυαγία άριθμούνται κατά χιλιάδες κάθε χρόνο και υπό τραγικώτατες περιστάσεις. Χωρίς να προστρέξωμεν εις το μακρύνον παρελθόν, αναφέρωμεν μερικά πρόσφατα παραδείγματα τραγικώτατων έξοφαντίσεων ναυτών.

Εις τας 26 Φεβρουαρίου του 1935 το άγγλικόν άτιμολοιον «Μπλεργκόδρου» εύρισκετο εις έσοχστον κίνδυνον. Άπ' όλες τις μεριές του ώκεανού έσπευσαν πλοία, διά να περισώσουν το πλήρωμά του, αλλά δυστυχώς όλα έφθασαν άργά. Στις 10 ή ώρα τη νύκτα, το «Ευρύππη» λαμβάνει το έξης ραδιογρόσημα:

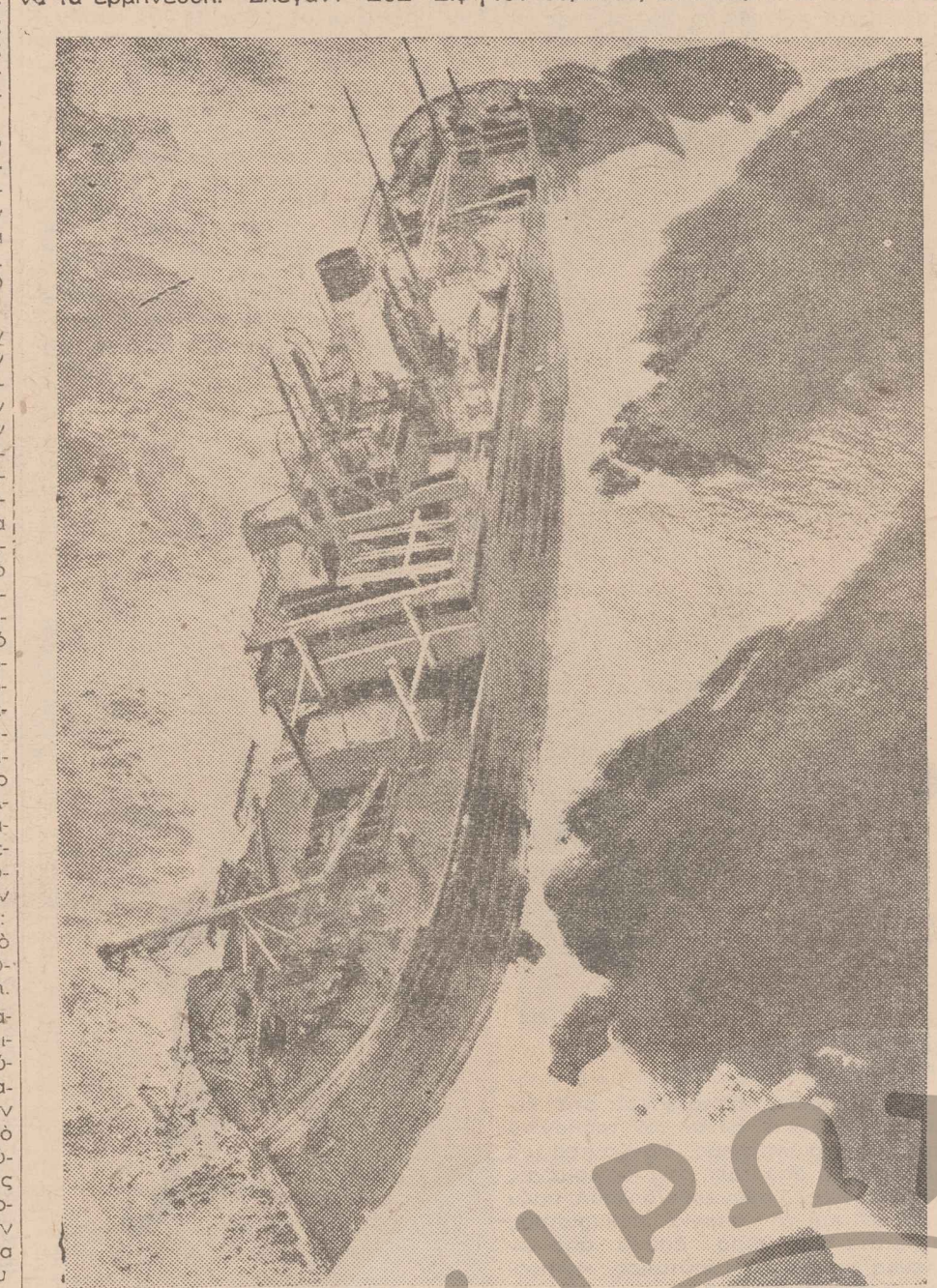
«Έδω «Μπεργκόδρου», κινδυνεύομεν 26 άνδρες. Άμφιβάλλομεν, αν δυνατόν ριζώμεν βάρκες». Και μετά 15 λεπτά άλλο: «Κοτόστασις άπελπιστική. Δεύτερον διαμέρισμα πλήρες ύδατος. Άντλία δεν λειτουργούν». Και άμέσως κατόπιν: «Έπικινδυνος κλίσις πρὸς τὰ άριστερά. Άλ- ληλάλληλα κύματα κατακλύζουν το σκάφος. Είσοδε μακρύνει». Και έτερον όλίγα λεπτά πρὸς το μεσονύκτιον: «Δέν νομίζομεν ότι θα κρατήσωμεν πέραν από τας 2». Τότε ήρθε η άπάντησις της «Ευρύππης»: «Συνέδωμεν με 18 μίλια. Έλπιζομεν να φθάσωμεν πρὸ τῶν 2». Και ό δρόμος ταχύπτος με τὸν θάνατον συνεκίζεται. Έξη λεπτά μετά το μεσονύκτιον η «Ευρύππη» τηλεγραφεί: «Κουράγιο, σύντροφε. Ερχόμαστε πρὸς τὰ τριμερὰ κύματα». Και ό άουρματιστής έλαβε μετά 2 λεπτά τὴν άπάντησιν τοῦ «Μπλεργκόδρου»: «Ευχαριστοῦμεν. Άλλ' άμφιβάλλομεν αν θα νγηριοθώμε. Δέν θα κρατήσωμε περισσότερο από 15 λεπτά. Τεράστια κύματα κατακλύζουν άκατάπαυστα το σκάφος. Θα μείνω εις τὴν θέσιν μου ως τὸ τέλος». Κι' άμέσως μετά: «Κοντεντέστε. Τεράστια προσπάθεια. Το πλοίο μόλις σκάνεται πάλι μέσα στα κύματα. Το νερό...». Και κατόπιν σιωπή.

Άμέσως μετά τα πλοία άρχισαν να καταστράνουν εις τὸν τόπον, όπου έπρόκειτο να βροῦν το «Μπλεργκόδρου». Η νύχτα είναι τόσο σκοτεινή, ώστε ούτε διακρίνονται το ένα από το άλλο. Μόνον με τὸν άσούμαστο συνεννοούνται. Άπό το πλοίο, που εκινδύνευε όμως, δέν υπάρχει ούτε ίχνος και ούτε με το φῶς της ημέρας, που ήρθε με το πρωί, κατόρθωσαν, όσο και αν άνεχτήσαν, να βροῦν τίποτε από το «Μπλεργκόδρου». Ένα-ένα έφανήσαν το δρόμο τους, σαν να έφεν γαν ντροπισμένα από τὴν άποτυχία τους.

Η συνολμία αυτή των δύο άουρματιστῶν μέσα στη νύκτα, εκτός της τραγικότητος της, έχει κάτι το μεγαλειώδες, φανερώμενον πρὸς ἡρώισμό των ανθρώπων αυτών, που παραμένουν πιστοί εις τὴν θέσιν τους δια τὴν τελευταία στιγμή, πρὸς το πλοϊον έξασπνίζεται μέσα στα κύματα. Και η παρηγορία αυτή όμως λείπει από πολλά πλοία. Τὴν νύκτα της

20 Νοεμβρίου 1935 μία κοπέλλα άκουσε φώνησεν άμέσως εις τὸν πλησιέστερον ναυτικὸν σταθμόν και καίτοι ήδη εις τας 11 παρά 15' έλήθησαν με μήκος κύματος 600 μ. αδύνατα σήματα κινδύνου και έθεάθησαν μακρὰν πυροτεχνήματα εις τὸν οὐρανόν, οι σταθμοί δέν κατώρθω-

σαν να έπικοινωνήσουν με το πλοϊον, το όποϊον δέν ένασπνθηκε ποτέ: Ό ώκεανὸς το κατέπιε με τὸς 20 άνδρες τοῦ πληρώματος.

Το άγγλικὸν φορτηγὸν «Σίτυ οφ Άλβερπουλ» έχει έξωκείλει στους βράχους της ακτῆς του Σερράϊρε.

μηνουκί, Διαμέρισμα μηχανῶν νεώστο νερό. Ζητούμε βοήθεια. Έπικινδυνος κλίσις πρὸς τὰ δεξιά». Επειδὴ όλοι οι ναυτικοί σταθμοί της ακτῆς ελεπτοῦργουν, μόνον με κύμα 600 μ., δέν είχε λάβει κανένας το μήνυμα, διότι το πλοϊον δι' άγνωστον λόγον, δέν είχε μεταχειρισθί

σαν να έπικοινωνήσουν με το πλοϊον, το όποϊον δέν ένασπνθηκε ποτέ: Ό ώκεανὸς το κατέπιε με τὸς 20 άνδρες τοῦ πληρώματος.

Δέν είναι ολιγώτερον τραγικόν το ναυάγιον το άγγλικὸν φορτηγὸν «Ουόγουορδ», τοῦ όποϊου εκ τῶν 26 άνδρων τοῦ πληρώματος βούθησαν μόνον 8 και 3 πλοϊάρχος.

Εις τας 6 Δεκεμβρίου του παρελθόντος έτους, το πλοϊον εύρισκετο, όπως είπαμεν, εις το μέσον του Βορείου Άτλαντικού, όποτε ο ήδη άσχυρος καιρός έκρησσευεσεν άπότομος. Η έλις έγύρισε σὸν άέρα. Το άπόγευμα ένα φοβερό κύμα έσπασε τὴν πόρτα του καλαριου, εις τας 5 δε το πλοϊον έπαυσε να λειτουργή. Τότε ήρκανε μια φοβερὰ έπικινδυνή έναρσία, κατά τὴν όποία έσπασαν άρκετά πλευρά του πρώτου μηχανικού, ενώ έπροσπαθούσε, με μερικὸς άνδρες, να διορθώσῃ το πλοϊον πρὸς τὴν νύκτα. Άφού δέν το κατόρθωσαν, έξεπεμψή το σήμα τοῦ κινδύνου. Το βελγικὸν άτιμολοιον «Ζάν Ζαντό» το έλαβε και έθεσθε τὴν έπομένη νύκτα κοντά εις το κινδυνεύον άτιμολοιον.

Παρά το φοβερὰ κύμα, κατωβώθη να βάρκα και προσπαθούσιν άνασπνί στο ζυγόνισμα και τα βελγικὸν άτιμολοια να το παρασπύσῃ. Έν τούτοις, μετά μισή ώρα, το σκαφί έπασσε και τότε άρχισε η πραγματική τραγώδια το σκάφους. Τότε κατέβησαν, εις τόπον, και το «Λεκανία» της μεγάλης άγγλικῆς εταιρείας Κιόβερντ. Τα δύο πλοία, διά να σώσουν το πλοϊον το «Ουόγουορδ», τουλάχιστον, έχασαν άφρον λόδι, στη θάλασσα, και, όταν, οὐτά τα κύματα έκόπασαν ολίγον, το βελγικὸ έρριξε μια

ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΜΕ ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΜΑΖΟΝΙΟΥ

Οί περιεργότεροι κάτοικοι της φοβερῆς «Πρασίνης κολάσεως» της Ν. Άμερικής.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ

Η περιοχή του Άμαζονίου, ή λεγομένη «Πράσινη Κόλασις», είναι γνωστή εις όλον τὸν κόσμον διά τὴν τεραστίαν ποικιλίαν των ζώων που διατίθενται και εις τα νερά του μεγάλου ποταμοῦ και των παραποτάμων του και εις τα άπείτητα σε πολλές μεριές δάση του, στα δάση και στις ζούγκλες της περιοχής του. Εις τὸν Άμαζόνειον—ποῦνε ο μεγαλύτερος κοί' όγκον εκβάλλομένου εις τὴν θάλασσαν ύδατος, ποταμός της γῆς—και εις τὴν άπέραντη περιοχή του που είναι μεγάλη σαν όλην τὴν Εὐρώπη και πιο πολύ, ζοῦν ζῶα τα όποια είναι τελείως άγνωστα σε όλας τὰς άλλας ήπειρους και σε όλα τα μεγάλα ή μικρά νησιά της γῆς.

Ένα από αυτά τα ζῶα είναι οι περίφημοι «Πράγκαρ» τα μικρά εκείνα και άδοφάγα θήρια, τα όποια είναι άλλο τόσο έπικινδυνα, μπορεί να ή κανείς, όσο είναι οι άλλιγοτόρες, οι κροκόδειλοι τοῦ Άμαζονίου. Ό πράγκαρ έχει αδύτατα και κοπερά δόντια, από τα όποια κανένα δὲν πού μπορεί στέ νερό δε μπορεί να έξασπνισθί. Είναι δε άναρίθμητοι και όι μεγάλες από ένα ανθρώπινο χέρι. Άλλα, αν μνησθῶν τὴν παρουσίαν στα νερά του ποταμοῦ ζωντανού όντος που μπορεί να φαγηθί, το περιτριγυρίζουν και το περιφεύγουν κατ' έκατοντάδες, συχνά δε το όν αυτό, άνθρωπος ή ζῶον, δέν προσθάνει να σωθί διά της φυγῆς. Ό μόνος τρόπος σωτηρίας είναι μεγάλος θόρυβος—να κτυπή κανείς με σάνιδες το νερό—για να τα σκορπίρη, μέτρον όχι πάντα άποτελεσματικόν—ή να ριζή κανείς κοντά στον άνθρωπο ή στο ζῶο που κινδυνεύει. Ένα μεγάλο κομμάτι κρέας, πρὸς το όποιο άμέσως θα σπείσουν οι πράγκαρ να να τα καταβροχθίσουν, άφένοντας τὴν ζωντανή όστία τους, ή όποια εν τῷ μεταδῶ σπείζει δὲν μπορεί να θῆ από το νερό.

Ένα άλλο περιεργὸ ζῶο είναι ο πολυζῶνος, το όποιο επίσης δέν συναντάται σε κανένα άλλο μέρος τοῦ κόσμου. Οι θλαγγεῖς λέγουν ότι «διάβολος έπέρασε από εδώ» όταν βρισκουν ώρισμένες περιοχές τοῦ δάσους άνασκαμένες, με ξεριζωμένα τα δένδρα και τούς δάμους. Έν τούτοις τὴν έπαναστάσι αυτή στο δάσος δέν τὴν προξενεί άλλος άλλος από τὸν «Ιγνάντιον πολυζῶνον», το όποιος με τα ίσχυρότατα νύχια του σκάπτει ταχύτατα το έδαφος και κώνει τα μέσα. Στους ζούλογικούς κήπους δέν καταρθώνθί ποτέ η μεταφορά τοῦ άγνάντιου πολυζῶνου, μικρότερα είδη όμως μετασφραζή από πρός εἶναι, δὲ χρειάζετο ένα ίδιότερο κλουδί, πολύ νερό, διότι άλλως δε μπορείσιν πάντοτε να φανή. Και όμως το ζῶο αυτό, το όποιο έχει τεραστία δύναμις και 100 δόντια, είναι άπολύτως άκίνδυνον. Τρώει μόνον κανθαρούς, κάμπιες και σκαυήκια. Έπίσης περιεργὸ είναι ένα είδος πιθήκων, που το σήμα τους είναι σκαμμένο

βάρκα στη θάλασσα. Η βάρκα έπιπλοισε το «Ουόγουορδ» και καταρθώσε να παραλάβη 14 ναύτες και 6 ένα κιάρι, τα έναρκα του πλοϊου, διότι ο πλοίαρχος δέν έσκέπτετο ότι ήτο δυνατόν να σωθί. Πῶν φάση όμως η βάρκα εις το Ζάν Ζαντό, ένα κύμα τὴν ανέστρεψε και έπνιγανσιν δύο άνδρες τοῦ πληρώματος και δύο δεκα έκ τῶν διασωθέντων. Το μεσήμερ η θάλασσα έγινε άκουμ κροτοῦρη και από το κινδυνεύον πλοϊον έλπισαν να ριζή το «Ασκανία» μια βάρκα χωρίς πληρωμα. Είναι αυτός ο άπελπιστικός τρόπος διασώσεως ναυαγίων. Το γερό πλοίο κατεδάει μια βάρκα κατά τρόπον, ώστε τα κύματα να τὴν φέρουν πρὸς εκείνο, που κινδυνεύει. Τρῶς δε, διά να μη ευσιώσθῶν και άλλοι άνδρες, εκτός τῶν ήδη οκείων καταβροχθίστην, και τότε οι άνδρες τοῦ κινδυνεύοντος πλοϊου ήπιδουν μέσα στα μανιασμένα κύματα και προσπαθούσιν άνασπνί τὴν βάρκα και να φέρωσιν με τὴς 12 ες τὴν δύναμει, στο πλοίο, που έρριξε τη βάρκα, στο όποϊον τούς ανεβάσαν με σκαφί. Το «Ασκανία» όμως κατέβασε βάρκα με πληρωμα η όποία έφθασε κοντά στο «Ουόγουορδ» τὴν ώρα, που κατεπντο το «Λεκανία» της μεγάλης άγγλικῆς εταιρείας Κιόβερντ. Τα δύο πλοία, διά να σώσουν το πλοϊον το «Ουόγουορδ», τουλάχιστον, έχασαν άφρον λόδι, στη θάλασσα, και, όταν, οὐτά τα κύματα έκόπασαν ολίγον, το βελγικὸ έρριξε μια

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Το πλύσιμο του προσώπου

Πολλές κυρίες έρωσαν, εάν πρέπει να πλένουν το πρόσωπό των με σαπούνι. Η αλήθεια είναι ότι, όταν καλά καθαριστεί το πρόσωπο με τη βοήθεια της βαζελίνης ή με άλλες ειδικές κρέμες, οι οποίες πράγματι αφαιρούν από την επιδερμίδα τα φθισαδιά, τη σκούν, έχουμε πάντα την εντύπωση ότι δεν είναι καθαρό, εάν δεν το πλύνουμε με νερό και με σαπούνι.

Υπάρχουν όμως επιδερμίδες, οι οποίες δεν αντέκουν στο σαπούνι. Με την χρήση αυτού σκάουν και μαυρίζονται. Στην περίπτωση αυτή πρέπει να αποφεύγουμε το σαπούνι και να χρησιμοποιούμε τις ειδικές κρέμες. Όταν όμως η επιδερμίδα δεχεται το σαπούνι και όταν μάλιστα αυτή είναι λιπαρή, τότε χρειάζεται να πλένουμε το πρόσωπό μας δύο φορές την εβδομάδα. Το πρωί, αφού θα κάμειτε την τουαλέτα σας, βάλετε στο πρόσωπό σας—πριν το σαπουνίσете—ένα καλό στρώμα κολόνι, κρέμα κατόπιν το πλένετε καλά με σαπούνι. Θα παρατηρήσετε ότι η επιδερμίδα σας έτσι έχει γίνει μαλακή και βελούδινη. Κατόπιν, αφού σκουπιστείτε με μια ολόκαθαρη χονδρή πετσέτα, την οποία όμως να αποφεύγετε να την τρίβετε, βάλετε την συνήθισμένη σας κρέμα και κλείνετε το μακιγιάζ σας. Έκείνη ύπ' όλην σας ότι αυτό το διακοσμητικό σαπούνι του προσώπου πρέπει να γίνεται με κλασικό νερό και το ξεβγάλμα να είναι αβάνο. Εάν το νερό της βρύσης σας φαίνεται πολύ αλκαλικό, ρίχνετε μέσα ο' αυτό μισό κουταλάκι ανθρακικό νερό. Ένα σαπούνι ευεργετικό για την επιδερμίδα είναι εκείνο, που έχει βάσι το μέλι.

Τα πλίσε

Τα πλίσε χρησιμοποιούνται πολύ, ιδίως στα φορέματα από ταφτά ή φάνι. Για να καταστήσουμε πιο σίκα τα πλίσε, τα μπορντόρουμε με χονδρό ανοιχτόχρωμο κορδονέτο μεταξωτό, π. χ. σε μία τουαλέτα μπλε μαρβ το κορδονέτο μπορεί να είναι ροζ ή λευκό και θα φοριέται με καπέλλο μαρβ, γαρνιρισμένο με ροζ ή κίτρινα λουλούδια. Με τουαλέτα έμπριμ γαρνιρισμένη με μπορντούρα θα είναι μαύρη.

Ένα χαριτωμένο ντεζαμπιγιέ από κρέμ - ντε - σιν χρώματος βέρ - νιλ με νταντέλες άσπριμες.

Μερικά ώραια μοντέλλα που ελάνσαρε έφεται ο οίκος Λανθόν: Άπλά φορέματα, των οποίων το σίκ έγκκεται στην Παριζιάνικη κομπ που έχουν.

Ρεπορτάζ από τα παρισινα άτελιε της μόδας.

Όλοι οι «μοντελάτοι» μας παρουσιάζουν την εποχή αυτή κομπ, που εύκολα μπορεί να δορεθεί από την καδεμιά. Α. ή. τα σεμικέ φορέματα σε ανοικτά χρώματα μπορούν να μην ένδουσιάζουν και την πιο κοκέτα και εκείνη, που έχει την μεγαλειότητα άτοιμότητά. Τι ταιριάζει πιο πολύ με την άμωρη αυτή σαιζόν; Με τα χαμόγελα τ' ούρανου;

Με τα φορέματα αυτά, τα άπλά, μα κομψά, χρησιμοποιούνται «ντεσού» χρωματιστά σε άντιθετα χρώματα από το σεμικέ, αλλά πάντως εναπόκειται στο γούστο της κάθε μιας, για να μπορεί να παρουσιάσει ένα ώραιο σύνολο, έστω και αν το «ντεσού» είναι κάτι, που θα το βλέπει μόνον αυτή ή ίδια.

Τα ώραια σεμικέ της έγχρωμου βιομηχανίας είναι ώραιότατα και παρουσιάζουν τέτοια ποικιλία, ώστε περιτείνουν για μας τα ευρωπαϊκά, των οποίων η στερεότητα δεν συγκρίνεται με των ιδίων μας.

Η κάθε κομψή κυρία πρέπει να έχει έστω 1-2 τουλάχιστον σεμικέ φορέματα, που φοριούνται πρσι και ένωρις τ' άπόγευμα. Τα φορέματα αυτά δεν θέλουν πολύ γαρνιρισμό, το πολύ-πολύ μερικές ντεκού ή λίγες πιέτες.

ΤΑΓΙΕΡ ΕΜΠΡΙΜΕ

Μα σας φανή παράξενο, αν σας πω ότι θα έβουμε και τανιέρ καλοκαιρινά, κομμένα από ύφασμα έμπριμ, με σχέδια λουλουδία ή φύλλα. Ένωρις ή ζακέττα γίνεται από ύφασμα μονόχρωμο και η φούστα από έμπριμ ή και τανάπλιν, με τη διαφορά ότι το μονόχρωμο της φούστας θα είναι σκετινέχρωμο.

ΤΑ ΝΤΕΖΑΜΠΙΓΙΕ

Η γυναικεία ζανγινέται κοκέτα, όταν μέρη τα πρσινα στο σίτι της και έμπρινα με αϊθέρια άσπρινα ντεζαμπιγιέ ή τανιέρ.

ντε-λιν μακρής, στολισμένα με κορσάλλες και δαντέλλες.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΓΙΑ ΒΡΑΔΥ

Αυτές είναι για τις κυρίες, που πηγαίνουν επίσημες σε μία βραδινή συγκέντρωση ή σε ένα νυκτερινό κέντρο. Και τότε η μεγάλη πολυτέλεια είναι ένδεδειγμένη. Θα διαλέξουμε ένα βαρύτιμο ύφασμα φάνι, κρέπ σιανέ, μπροκά, λαμ ή δαντέλλα και θα κάμουμε την τουαλέτα μας με άνυπαρκτο σκεδόν κοράς, που καλλίπει μόνον το έμπριμ μέρος του σώματος, αφήνει γυμνή την πλάτη ως τη μέση και έχει φούστα μακρής με ουρά. Το μαντή θα είναι από μπροκά, από άτλάς και έν γένει από βαρύ μεταξωτό ύφασμα, θα φορεθούν όμως πολύ και οι υποάδες.

ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑ

Για να συμπληρώσουμε το γανιρισμα ενός φορέματος, τοποθετούμε φιλές μονατέτες πλίσε από κρέπ ντε σιν ή όργανζα. Η τοποθέτηση γίνεται πάνω στο μανικι τρουά-κάρ με κουμπιά, που φαίνονται, αλλά μπορούν να είναι κρυμμένα. Τα μανίκια αυτά μπορούν επίσης να είναι σε διάφορα χρώματα, συνδυάζοντα με το χρώμα της δερματίνης ζώνης. Οι λεπτομέρειες συνιστανται από ζώνες πέτσινης σε χρωματιστά δερμάτα, που φεύγουν τελείως από τον κλασικό τύπο. Τώρα είναι έργομενες. Σχηματίζουν λουλούδια, κοίκες και άλλα σχέδια, οι δε μπούκλες ακολουθούν και αυτές τον ίδιο τύπο, είτε από μέταλλο είναι, είτε από πάστα.

Επειτα έχουμε τα κουμπιά, που παίζουν κι αυτά μεγάλο ρόλο και είναι κομμένα ως έπ' τη πλείστον από μέταλλο σιελέ ή από γκωλίτ ή και από δερμά, όταν πρόκειται για τανιέρ ή επανυφόρια.

Υπάρχουν όμως και κουμπιά από νάικρ λευκό. Όταν άφορά το μέγεθος, αυτό παρουσιάζει τη μεγαλύτερη ποικιλία.

«ΠΙΤ-ΡΟΜΠ»

Είναι ή «κατ' έξοχον βασιλεία των «πιτ-ρόμπ», που γίνονται είτε από σούλαρι έμπριμ με τις στερεότερες βούλες ή από κρέπ άνθοστέλια.

Μα λημονούμε και την χρησιμοποίησι των σκετινέζικων, που άποτελούν την μεγάλη βόγκ του καλοκαιριού.

Οι «πιτ-ρόμπ» είναι πολύ έφαρμοστές, γι' αυτό όμως χρειάζεται και άνάλογη σιλουέττα, την οποία μπορούμε να άποκτήσουμε, φορώντας μία κατάλληλη ζώνη ή κορά. Όσο λεπτή και άν είναι, μία κυρία έχει άνάγκη από κάτι, για να φαίνεται πιο λεπτή και στρωτή.

ΓΑΝΤΙΑ, ΤΣΑΝΤΕΣ

Συνήθίζονται πολύ γάντια δερματίνα «περφορέ», δηλαδή τρυπητά, και ή λάνος είναι έφικτο, ότι ή μόδα δεν κάνει άλλο παρά να έφευρισηκ νεωτερισμούς.

Τα γάντια αυτά είναι δερματίνα σε διάφορα χρώματα και φυσικά μουσκεταίρ.

Για καθημερινή χρσι προτιμούνται γάντια πλεκτά από μερσεριζέ κλωστή ή λινά, όπως για πιο λούσο θα έβουμε γάντια δαντελλένια.

Οι τσάντες γίνονται δερματίνες από λευκό δερμά φυσική ή από «νταίν» με φερμουάρ από άσιε ή χρυσό.

ΠΟΥΛ-ΟΒΕΡ

Συνήθίζονται πολύ τα πούλ-όβερ, που είναι πλεγμένα με κοτον μερσεριζέ ή μετάξι. Θα φοριστούν δε με φούστα σε σχετικό χρώμα από λαντά. Το ζερσέ επίσης χρησιμοποιείται πολύ για άμωρες μπλουζες, που θα συνοδεύουν φούστες μάλλινες λεπτές ή χονδρές μεταξωτές.

Μερικά μοντέλα

Αναφέρουμε μερικά πρακτικά μοντέλα από μία συλλογή που είδαμε: Όφρεμα από λινό, το οποίο έχει κοράς, που στυμνίει έμπριμ με μία μπι και συμπληρώνεται με μία έσφρα. Κοστά μανίκια γαρνιρισμένα με ρεβέρ και φούστα έφριμ-στή σιελς γούφες. Άνσάμπλ από ύφασμα φανταζί, που άποτελείται από όφρεμα και κάπ. Όφρεμα από ρέπς, που έχει κοράς ίδιό-ρυθμο και καταλήγει σε ντεκού και φινγκο παπιγιόν. Η ίδια ντεκού γαρνίρει την πλάτη και τα κοντά μανίκια. Η φούστα τελειώνει με πιά κάτω, που σχηματίζει άνοιγμα.

Για τα νέα κορίτσια

Πρέπει ή άχι να βάφονται οι νεαρές δε-σποινίδες; Όφελει άρα γε την καλλονή των το μακιγιάζ; Ίδου τί συμβουλεύει σχετικός ή διευθυντής ενός παρισινού ίνστιτούτου: «Μετά την κρέμα και την πούδρα, των οποίων ή χρσις έπιβάλλεται έν μέτρο στα νέα κορίτσια, έρχεται το κόκκινο. Έπιτρέπεται να κάμετε χρσιν αυτού, εις έλάχιστον όμως βαθμό, εάν έχετε πολύ κλωμό πρόσωπο. Η φύσις δίδει σε πολλά κορίτσια ώρια, δροσέρ, κόκκινα μάγουλα, ένά, άνθέτους, άλλα τ' άδίκει. Πρέπει λοιπόν, τα τελευταία αυτά να μην ύστερον των άλλων, όταν βρίσκονται σε μία συγκέντρωση και ίδιως βραδινή. Βεβαίως κανένα μακιγιάζ, και το πλέον τεχνικό, δεν άναπληρώνει τα φυσικά χρώματα, αλλά χρειάζεται άνωδοπησε ο' ένα πρόσωπο, άκρως και κλωμό, ίδιως δε στις ζαν-τές.

Το κόκκινο στα χείλη χρησιμοποιείται τόσο πολύ τα τελευταία χρόνια, ώστε να μην άπαγορεύεται στα κορίτσια. Μολαταύτα μην κάμνετε καταχρήσιν αυτού και μη μετακί-ριζεσθε το ζυπό κόκκινο ή άλλες άπαχύνσεις, που δεν είναι πιο δροσέρ από λησι-στέρο προς την πραγματικότητα.

Όσον άφορά τα μάτια, δεν πρέπει να τα βάφουν οι νεαρές δεσποινίδες. Όλα τα σχετικά φτιασιδιά: κώλ, ρίμμελ κλπ., δεν πρέπει να ύπαρχουν στο τραπέζάκι της τουαλέτας των. Το πολύ-πολύ έπιτρέπεται να τραβή-ζε μια έλαφρά γραμμή μ' ένα κρσιόνι στη ρίζα άκριώς των βλεφαρίδων, εάν αυτά είναι πολύ άρεία.

Χαριτωμένο άπογευματινό φόρεμα από μπροκάς έμπριμ κρεσιόν της Σιμ Γουίε

Η μόδα

Καλλωπισμός

ΠΩΣ Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΧΑΡ;

Η χάρις είναι κάτι που άποκτάται, φαναι να θέλουμε και έπειδή φυσικά δεν πιστεύω να δοσεται γυναικεία που να μην το θέλη, όσο δίνουμε άμέως τις σκετινές άδηνες.

Έν πρώτοις, για να άποκτήσουμε άρεσι όα-δισμα, πρέπει να γυμνάσουμε την σπονδυλική μας στήλη και θα τη γυμνάσουμε κάνοντας κάθε πρωί ένα περίπατο μέσα στην άμωρη μας, κρατώντας κάτι στο κεφάλι μας, θα έβ-δίζουμε κατά τρόπον, ώστε να μην άσινουμε να μας πέσει. Έτσι σωνθίζουμε να γερπά-τούμε ίσια.

Για τη «σουλές» του λαιμού, γυμνίζουμε το κεφάλι δεξιά και άριστερά έναπλοσίδονα, δέκα φορές, έπειτα κάτω και έπάνω άλλες δέκα.

Ο ΥΠΝΟΣ

Ο ύπνος είναι κάτι άπαραίτητο για την υ-γεία μας, γιατί αυτός μας βοηθεί να άνακτη-σμε τις δυνάμεις που έχομεμε στο σίσιπ-μα της ημέρας. Άλλα για να άνακτη άναψή-πρέπει να γίνεται με άδους τους όρους της υγιεινής. Όκτω ώρες είναι άπαραίτητες για τους νέους και να κοιμώμαστε λιγνά με ά-νοικτό παράθυρο, αλλά καλά σκεπασμένα.

Κάτι έπίσης άπαραίτητο είναι να μην κί-μώμαστε σε δωμάτιο όπου είχαμε μένουμε την ημέρα, χωρίς να του άναεώσουμε τον άέρα.

Κάθε άνθρωπος πρέπει να κοιμάται μόνος του στο κρεβάτι του, γι' αυτό τεινουν σι-αίνα να καταργηθούν τα διπλά κρεβάτια για άνδρόγυνα ως πολύ άνθυγιεινά.

Σκευαστική άτάσις είναι τα πόδια λίγο ψη-λότερα από το ύπλοσίο σώμα και πλάγισμα στο δεξί πλάι, για να μένουν έλευθερα τα πεπτικά όργανα. Όταν πέψουμε να κοιμηθώ-με, πρέπει να σκεπώμαστε ευχάριστα πρ-γίματα.

ΣΤΗΝ ΕΣΟΧΗ

Τα άπαραίτητα φίλους να περσούν μαζί σας σε ό,τι έζοκί-είτε για μία μέρα, είτε για ένα μόνο ντεσού, μην παραλείπετε να έ-χετε ώρια στρμένο το τραπέζι σας, όπως άπαιτεί ή κρεσούρα μόδα. Άπλοσά, άντικαθί-στώντας το τραπέζι άναψήλο και τις πιστέτες με ροζιό από «σακρύ» ή από τουλά σιελέ. Άλλα τα ροζιό θα έχουν χρώματα ζωρά, κα-θένα διαφορετικό, και παριστάνουν λουλού-δια ή φρούτα που έχουν μπορντούρα από ρε-στόνι, κομμένα με κορδονέτο. Άπλή ή δια-κοσμής που τραπέζι δίγει ένεν εύθιμο τένε και συγκρόνως έξοκί.

Στο τσί μπορεί να χρησιμοποιήσουμε τους ώραιότατους κρεβάτους αλατζάδες σε χρώματα πρσινο, μπλε, κίτρινο, πορτοκαλί, κόκκινο και άνθρακί. Έύκα, κένουν ώρια άνγροτα, διακόσμηση που δεν πωει να είναι και πολύ σικ. Όπου ύπαρχουν παιδιά, τα τρα-πέζι άναψήλο αυτά της έζοκί άναπληρώνου-ται με μπουσάδες που πλένονται εύκολα μ' άνγροτα, διακόσμηση που δεν πωει να είναι και πολύ σικ. Όπου ύπαρχουν παιδιά, τα τρα-πέζι άναψήλο αυτά της έζοκί άναπληρώνου-ται με μπουσάδες που πλένονται εύκολα μ' άνγροτα, διακόσμηση που δεν πωει να είναι και πολύ σικ. Όπου ύπαρχουν παιδιά, τα τρα-πέζι άναψήλο αυτά της έζοκί άναπληρώνου-ται με μπουσάδες που πλένονται εύκολα μ' άνγροτα, διακόσμηση που δεν πωει να είναι και πολύ σικ.

ΤΑ ΠΙΝΤΟ

Δεν είναι πιά της μόδας τα πολλά στου-δία.

Πολύ σικ αυτά τα πιν-τε άνοιξιατικά μοντέ-λλα του Γουόρθ από λε-πτά μάλλινα και μετα-ξωτά ύφασματα, για πρσι και άπογευμα.

Επίπλωσις και νοικοκυριό

Τα ριγίτα που έφρεμα και έβισαν στα δωμά-τια ένα άπορφο άπ άπλό. Τώρα προτιμούν τα ριγίτα-πιν που τοποθετούνται άνα γέρτα-ρα, ή άνα πάνω στο άλλο, ντεκατωμένα. Γίνονται από ύφασμα ύφασμα, έσπερι-τόνους ή έμυ χρωματισ ή σε δύο χρωματιστά που να άποτελούν άρμονική αντίθεση: ουσικά, τα έφασματα αυτών των ριγίτα είναι άπλά ά-ραχνοσάστια.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Χωρίς σούστη, όδους ύπηρετες και άν έ-χωμε, ποτέ δεν θα παρουσιάζουμε ένα σίτι τακτικό και κρεβρό. Χρειάζεται σούστη Ε-πίπλωσις άνα μέρα της νοικοκυρίας, γιατί αυτή θα κενονίσει το κάθε τι να γίνεται στην άρα του. Το καλύτερο σούστη είναι να γί-νεται ευκολότερο σούστη ή κάτι στον σούρη μια φορά την εβδομάδα, ώστε να γίνεται γε-νική καθαριότης των δωματίων όλων και της ζούκας.

Οά πλένονται τα έζοκία των παρσούρων, οι πόρτες, άα γίνεται το παρκέτο, θα καθαρι-ζονται και θα υφολίζονται καλά τα έπιπλα, θα πλένονται τα υφάδια από τις κορινέες κλπ. Η νοικοκυρία έπίσης θα κανονίσει πότε θα πλύνουν ρούχα, μαντήλια κ. ά.

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΔΙΑΤΑΣΣΟΥΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΠΛΑΘΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Χάιμε Θέμπερ, μόνος απόγονος της μεγάλης Ισπανικής οικογενείας των Θέμπερ, που έκατοικούν εις την Μαγιόρκα των Βαλεαρίων είχε περιέλθει εις την εσχάτην ενδυνάμειν κατ' όνομασάν άρρεσιν, του είς αυτήν άσας πάλλας κατέφερε. Είς τό τέλος άπεφάσεν να νυμφευή την κόρην του ντόν Μπενίτο Βάλλε, πλουσίαν κατ' όνομα νύμφην, αλλά και όμως καταγώνη. Ο Χάιμε έφυγε από τό σπίτι του, γιά να κατενδύνη εις τό Μπενίτο Βάλλε, όπου θα άγρυμνάζει τό μεσοίον. Στο όρμον συνήντησε τόν Πάμπλο Βάλλε. Ο Πάμπλο άντετάχθη στόν γάμο του Χάιμε με την άνεσίαν του, γιάτί αυτή ήταν έξωτική καταγώνη και θα έδημιουργεί μέγα σκάνδαλον στή Μαγιόρκα. Ο Χάιμε δέν ήθελε τί να κάμει καί στήν έπιταφίαν του στήν Πάλμα συνήντησε τόν λαοβέμπορο Τώνη έκλαπες, έναν περίερον τύπο καί φίλο του. Κ' αὐτός τόν συνειδέσκεν να μιν ήσση την κόρη του Μπενίτο. Με την οικονομική ενίσχυσι του Κλαπές έφυγε στήν Ίβια, όπου έμεινε στόν πύργο, πού είχε εκεί. Όλη την ημέρα έφάρυε καί κυνηγούσε καί έτσι περνούσε τόν καιρό του. Μίαν ήμεραν στόν πύργο ήλθε ό γιός του γεωργού Πέπ καί μ' αυτόν άρχισε να κουβεντάει γιά τήν άρκαίαν, τήν άμνηστική Μαργαλιθα, πού τήν άνέστησαν Άμυνδαλία, καί γιά έναν σιδερά, όέρμερ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μία νέα έκρηξις γέλυτος πιά όδεία, πιά προκλητική, έπέσυρε πάλι την προσοχή τόν στούς στίχους τού Καντό. Κορόιδων την Μαργαλιθα πού γιά να γίνει κυρία, ήθελε να παντρευτή έναν άνέταγο, πού ούτε σπιτί ούτε οικογένεια είχε. Ένα ξένον πού ούτε γή είχε να καλλιεργήση...

Τό αποτέλεσμα αὐτῶν τῶν στίχων δέν μπορούσε παρά να είναι άλλο.

Όσοιδήποτε άπόλοιποι καί άν ήταν, ό Πέπ κατάλαθε.

Επικώθηκε, όπτογμα, έξετεινε τό χέρι, έπιπταχί καί έφώνησε:

—Θάναί! Θάναί! Η έπιβόλεια αὐτή ήρθε πολύ άργά. Ο όέμπερ πετάχθηκε από τό κάθισμά του καί με μίαν έπιβόλεια τόν Καντό. Τό άφηρεσε με μιάς τό ταμπουλό του καί τό τυπούσε στό κεφάλι με τόση δύναμι, πού έσπασε τό πείσι από τίς δύο μεριές. Έτσι τούτα πέσαν στο λαμό, ενώ τό μέτωπο τού Καντό είχε ματώσει.

Χωρίς να ζέσουν τί θάκαναν, τά παλλικάρια όλα σπώθηκαν καί έφεραν τό χέρι στή μέση όπου είχαν κρυμμένα τά μαχαίρια τους. Κλαίοντας ή Μαργαλιθα κατάφυγε κοντά στήν μητέρα της, ενώ ό Καπελλανέτ ένώνησε τήν έφραση επί τέλους ή άρα να θγάη τό όπλο του. Με τό κύρος πού τούδινε ή ηλικία του επένεθε ό πατέρας του.

—Έξω από δώ! Έξω από δώ! έφώνησε. Τά παλλικάρια ύπνισσαν. Έφθαναν από τό σπιτί καί ήγχαν να κάνουν συμβούλιο στό χωράφι.

Έφανε κι' ό Θέμπερ παρ' όλη την αντίστασι τού Πέπ.

Τά παλλικάρια δέν έφαινόταν να συμφωνούν. Συστήσαν ζευγάρ καί μερικαί έφαιναντο να διαμαρτυρύνταν εναντίον της πράξεως τού Θέμπερ...

Να κτηνηό έτσι τόν φτωχό Καντό, έναν άρρωστο, άνικανο ν' άμυνή... Άλλοι κοινούσαν τό κεφάλι τους: Αυτό δέν μπορούσε

Μικρά — Μικρά

—Ο συνταγματάρχης Έλνιε Τζόνσον, σέ μία στιγμή άνευταρμιά του γιά ένα άντικατονηκό κτύπημα τού άντιπάλου του, πέταξε την μπάλαι τού γκολφ στό παρακείμενο ποτάμι Ντελάουερ. Τό γεγονός αὐτό συνέβη πρίν όκτώ χρόνια. Φαντασθήτε τώρα την έκπληξι τού έν λόγω συνταγματάρχου, όταν, φερειόντας τελευταία στό ίδιο ποτάμι έπισσε ένα κυρίον βάρους 30 λίβρών, μέσα στην κοιλιά τού οποίου έβριχε την μπάλαι τού γκολφ.

—Ο ρωσικός στρατός, πού πολέμησε στόν τελευταίο κατά της Τουρκίας πόλεμο, είχε 610.000 άνδρες. Άπό αὐτούς 311.000 σκοτώθηκαν σέ διάφορες μάχες ή πέθαναν από τίς κακουχίες καί τά τραύματα.

—Η Πομπαιού, ή περίφημη εύνοσυμένη τού Λουδοβίκου 15ου, είχε άποκτήσει διαμαντίνη αξίας 1.783.000 φράγκων, όλλα κοσμήματα αξίας 800.000 φρ., καθώς καί άσημένια σκεύη γιά τό τραπέζι αξίας 537.000 φρ. καί χρυσά 150.000 φράγκων!

—Οι άτόμικίντες μηχανές τού παλαιού καί τού νέου κόσμου, έφθαναν κατά τά τέλη τού 19ου αιώνος τόν άριθμό 50.000 με συνολική αξία 2.500 εκατομμυρίων φράγκων. Αί Ήνωμένα Πολιτείες είχαν 14.200 τέτοιες μηχανές, ή Άγγλία 10.900 ή Γερμανία 5.900, ή Γαλλία 4.900, ή Ρωσία 2.600 κλπ.

παρά να συμβή. Δέν όριζουν, άτιμώρητα έναν άνδρα. Αὐτοί είχαν άντιπαθή καί δέν ήθελαν να τραγουδήσ ό Καντό τούς ύβριστικούς στίχους. Αὐτοί ένα πράγμα ήξεραν: Ένας πού έχει έναντιον ένός άλλου τό λέει κατά πρόσωπο.

Ο καυγιά άναψε καί θάρχόταν στά χέρια άν δέν έπιβόλειας ό Καντό.

Είχε επί τέλους βγάλε από τό λαμό τού τό ταμπουλό καί, καθώς έσκαυριζε, ταιωμένο μέτωπό του, έκλανε με τό λαλό κέκνην τών αδυνάμων, πού άνειρεύονται εις χειρότερες έκδόσεις, ενώ δέν παύουν να είναι οι σκλάβοι της αδυναμίας τους.

—Νά μού φερή έμένα έτσι, έμένα! έμένα! Έξασνα, έσκυψε καί, μαζεύοντας πέτρας από χάμη, τίς έξεσφενδύνει εναντίον τού Χάιμε. Άλλα τά μπράτσα του ήσαν πολύ σύνδυαμα. Οι πέτρες καθήκαν στό σκατόδι, οι φίλοι τού Καντό τόν έτραβήξαν μέσα στή νύχτα, ενώ δέν έπαυε ν' άπειλή, να φωνάζει πώς θα σκατώρη τόν Χάιμε.... Ο Μαγιόρκοζος θα πέθαινε μόνο από τό δικό του χέρι.

Ο Θέμπερ έμεινε άκίνητος άνάμεσα στούς έκθρους του. Ντρεπάταν, γιάτί είχε παραφρεσθ. Γιά να κατανίξη τίς τούφες του, έπρόφερε χαμηλόφωνα διάφορες άπειλές. Έναν άλλον ήθελε ν' άκούση να τραγουδή!... Καί με τά μάτια άναστήσαν τόν Θέμπερ. Ο φοβερός όμης βέρρο είχε έξασφαισθή.

Όταν, μία άρα άργότερα, κάθε θορύβος είχε σβύσει, ό Θέμπερ ζαναπήρε στό όρμον τού πύργου, πού τό πιστόλι στό χέρι, άν να φοβάταν κάποια κακή συνάντησι.... Κανείς δέν έφάνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τήν επομένη, μόλις άνέτειλε ό ήλιος, ό Καπελλανέτ έτρεξε στόν πύργο. Η έκφρασι τού προσώπου του έφανερανε πώς ήταν κομιστής σπουδαίων νέων.

Στό Σάν Μαγιόρκι, όλοι είχαν περάσει μία άσχημη νύχτα. Η Μαργαλιθα δέν είχε πούσαι να κλαίη. Η μητέρα τών άναστάναζε άδιάκοπα....

Ο Πέπ, άφού έκλεισε, προσεκτικά, την πόρτα τού σπιτιού, έφερνε βόλτες πάνω από μία άρα στήν κουζίνα καί δέν έπαυε να σιγομουρμουρίζη καί να σφίγγη τίς γρανίδες. —Αί αὐτός ό ντόν Χάιμε.... Νά τήν τό άδύνασι! Πεισματάρης σάν όλους τούς δικούς του!

Ότε καί ό Καπελλανέτ είχε κοιμηθί, γιάτί στό χωριάτικο πονηρό τού μυαλό γεννήθηκε μία ύποψια, πού, σιγα-σιγα, έγινε βεβαιότητα. Μόλις έμπήκε στόν πύργο, την άνέφερε στόν Χάιμε. Ο σενιόρ ήξερε ποίος ήταν τό δράστης τού ύβριστικού τραγουδιού: Έφανατάσαν πώς θάταν ό Καντό, δέν είναι έτσι!...

Έ, λοιπόν, όκι, ήταν ό Θέμπερ. Οι στίχοι είχαν, βέβαια, συνταχθί από τόν Καντό, άλλ' ή ιδέα, ή κακοποιός πρόθεσις, ήταν τού βέρ-

ρο. Αὐτός είχεν υποβάλει στόν άλλον την ιδέα να προσάβη τόν ντόν Χάιμε, γιάτί ήθελαν να τραγουδήσ ό Καντό τούς ύβριστικούς στίχους. Αὐτοί ένα πράγμα ήξεραν: Ένας πού έχει έναντιον ένός άλλου τό λέει κατά πρόσωπο.

Ο Θέμπερ έδέχθη άδιάφορα την είδοσι αυτή, στήν όποία τό παλλικαρόπουλο έδινε τόση σημασία.

—Καί έπειτα: Έτιμώρησα τόν αὐθάδη τραγουδιή. Ός πρὸς τόν βέρρο, άπομακρύνθηκε από κοντά μου, όταν είδε πώς τόν άναζητούσα κοντά στό κτήμα. Είναι δειλός ό βοδερὸς σου Θέμπερ!

Ο Πέπ έκούνησε τό κεφάλι, γιά να ζείνη πώς δέν έπίστευε αὐτά, πού έλεγε ό Θέμπερ.

—Προσέχετε, ντόν Χάιμε! Δέν γνωρίζετε τίς συνήθειες τών άτλων, την πονηρία τους, γιά να έξασφαιλίσουν την άτιμωρησία. Περισσότερο από κάθε άλλη φορά πρέπει να προσέχετε. Ο Θέμπερ ζέρει τί είναι τό κάτεργο καί θα κάνει τά πάντα, γιά να μή ζαναπήρη εκεί. Οτι έκόκρωσε, δείχνει την πονηρία του. Κι' άλλοι βέρρο έκομαν τό ίδιο πνι από αὐτόν....

Ο Χάιμε άρχισε ν' άδμονή.

—Γιατί τόσα μυστήρια... Μίλα!

Ο Καπελλανέτ άπεφάσισε να ήή τίς ύποψιες τού στόν Χάιμε.

—Ο σιδεράς μπορεί να κάνει ό,τι θελήρη εναντίον σας, ντόν Χάιμε. Μπορεί, κρυμμένα στούς θάμνους, να σέ σκατώρη τήν άρα πού άνεβαίνεις στόν πύργο.... Οι ύποψιες θα βαρύνουν άμέσως τόν Καντό, γιάτί όλοι θυμούνται ό,τι συνέβη στό Σάν Μαγιόρκι καί τούς άρκους του να έκδικηθί. Ένεργώντας έτσι καί φροντίζοντας να έξασφαλήρη ένα άλλο, με μία ταχυτάτη μετακίνησι ο' ένα άπομακρυνμένο σημείο, όπου όλοι θα τόν έθελαν, θα τού ήταν εύκολο να έκδικηθί, χωρίς κανένα κίνδυνο τιμωρίας.

—Αί άνεφώνησες ό Θέμπερ, σουφρώνοντας τά φρύδια, σάν να κατάλαθε όλη τί σημασία αὐτῶν τῶν λόγων.

Ο Καπελλανέτ, ικανοποιημένος από την άνυδερεια τού, έξακολουθούσε τίς σάφρονες συμβουλές του. Ο ντόν Χάιμε έπηρεσε γιά σφαή φρονιμώτερος, να κλείνι με προσοχή την πόρτα καί να μή προσέχη, μόλις έθωνε ή νύχτα, τίς φωνές, πού θ' άντικούσαν έξω. Βέβαια, ό βέρρο, γιά να τόν κάμη να βγή από τόν πύργο μέσα στό σκατόδι, θα έφώνηζε θά προακούσε, θα όβριζε:

—Ακούμη καί αν σέ καλέσουν με τό όνομα σου, ντόν Χάιμε, μέσα στή νύχτα, πιστέψ με πώς πρέπει να κάνης τόν νεκρό. Την ζέρη τήν τακτική αὐτή. Θα φωνάζη δυνατά, ενώ θα μένη κρυμμένος στούς θάμνους. Θάχη καί στήν σκανδαλί καί, αν προσάβη στήν πόρτα, θα σου έξαποστείλη μία σφαίρα στό

κεφάλι, προτού μπόρσης να τόν άνακαλύψης. Οι συμβουλές αὐτές είναι μόνο γιά τί νύχτα. Την ήμερα μπορείς να βγαίνης χωρίς φόβο. Άλλως τε είμαι εγώ εδώ, ό Πέπεί, γιά να σέ συνοδεύω.

Λέγοντας αὐτά, ώρνωτόταν με φιλοπόλημ περηφάνεια, πού έκανε τόν Χάιμε να χαμογέλα. Έξάλε τό χέρι στή μέση του, γιά να πειρή όπ τό μαχαίρι ήταν στή θέσι του, άλλά τό ειρηνικό μειδίαμα τού ντόν Χάιμε τόν άπογοήτευε....

—Έλα, σενιόρ, γέλα. Κορόιδεύ με. Θα ήδης σέ λίγο πώς άδίζω κάτι.... Θυμήσου πώς σέ είδοποίησα γιά τόν κίνδυνο. Πρέπει να φυλάγεται. Δέν είναι γιά τό τίποτε πώς ό Θέμπερ έκόκρωσε την ιστορία τού τραγουδιού.

Λέγοντας αὐτά, έκοιτούσεερευνητικά όλόγυρα, σάν ένας άρχηγός, πού έτοιμάζει τά στρατεύματά του γιά πολύχρονη πολιορκία. Τά μάτια του έπεσαν πάνω στό τουφεκί, πού ήταν κρεμασμένο στόν τοίχο, άνάμεσα στα κοχύλια.

—Πολύ καλά. Πρέπει να γεμισθί καί τίς δύο κάννες καί να βάλης από πάνω καί μία κοψίτα σκάγια.

—Επειτα ό Πέπεί έσούφρωσε τά φρύδια, κοιτώντας τό έγκαταλελειμμένο στό τραπέζι περιστροφής.

Σέ λίγο ή προσοχή τού Καπελλανέτ έστράφη σ' αὐτόν τόν ίδιο τόν πύργο, πού τόσες φορές είχε προσάβηθι άλλοτε από τούς πειραστές. Έτραβήξε στήν πόρτα, πού άνοιξε με προσοχή, σάν να έφύλαγε κάποιος έκθρος, κατόπ στή σκάλα. Κρύβοντας τό όμά του έξω, δέν έπρόβαλε παρά τό μάτι του μόνο καί μέρος τού μετώπου του. Ύστερα έκούνησε τό κεφάλι διασπαστημώς.

—Προχωρώντας έτσι, είπε, με τί μεγαλειότητα προσοχή, πάλι δέν ήσουν άθέατος στή νύχτα από ένα έκθρο, πού θα έγένεθες κάτω. Ο έκθρος αὐτός, σπινιμένος ο' ένα κορό ή ο' ένα βράχο, θα έκόκνεσε έκ τό όσφαλοῦς. Θάταν χειρότερο άκούμη, αν έδόκιμαζες να κατέβης από τό σκάλα, γιάτί πού θ' άποκαλύπτεσε όλο σου τό όμά.

—Οσο σκεπτιχί καί αν ήταν ή νύχτα, ό έκθρος θα μπορούσε πάντα να πάρη ύψ στόχο, ένα σημάδι στούς θάμνους, ένα άστρο ή ό,τιδήποτε άλλο κατά τί διεύθυνσι της σκάλας. Καί τί στιγμή, πού ή μαυρή σκιά έκείνου, πού κατέβαινε, άδερυσε τό στόχο, πού!... έκ τό όσφαλοῦς.

Γιά τούτο θάπρεπε να βρεθί μία άλλη έξοδος. Τά μάτια του άκούμνησαν τότε στό τάρβυρο. Έπληγε, τό άνοιξε καί άκούμνησε. Ύστερα με ευκίνησια πηλίκου, έπρόσεχε πάνω από τό περάδι καί έξήρασιόθη. Βοηθούμενος κατόπιν από τά χέρια καί τά πόδια, γαντζώθηκε στίς ραμμές τού τοίχου καί, κρατούμενός της σάν σκαλοπατία, έθωρεσε γρήγορα στή γή. Ο Θέμπερ έτρεξε στό παράθυρο καί τόν είδε στό βάσι τού πύργου να μαζεύη από κάτω τό καπέλλο του καί να τό κινή θριαμβητικά.

Ύστερα έκομε τό γύρο τού πύργου καί άνέθηκε από τό ζυλίον σκαλοπατί.

(Η συνέχεια στό επόμενο)

Σοφά Λόγια

Η άγαθή γυναίκα είναι ένα πουλί δυσεύρετο, ένας αέτος!... Καί ή γυναίκα άπλώς είναι ένα πουλί συννησγημένο, ένας σπουργίτης άμυαλος, πού τόν άντικρύζουμε σέ κάθε βήμα....

ΑΓ. ΓΕΡΩΝΥΜΟΣ

Η γυναίκα είναι φαγητό άξιο μονάχα γιά θεούς, όταν, έννοείται, δέν τό έχη μαγειρέμει ό.... Διδάσκολος!...

ΣΑΙΞΠΗΡ

Δίκαια ή Ήσάκη έγινε περίφημη στήν ιστορία. Γιατί μονάχα εκεί βρέθηκε καί όπτη γυναίκα, ή Ηηνελόπη, από τότε πούδινε ό κόσμος ως.... σήμερα!...

Κα ΣΤΑΕΛ

Όλες οι έξυπνάδες καί όλοι οι συλλογισμοί τών άνδρών—κι' οι πιά άμπερής αόκμη—δέν αξίζουν όσο ένα τρυφερό γυναικείο αίσθημα....

ΒΟΛΑΤΙΡΟΣ

Οι γυναίκες άγαπούν τόσο την καληγενία, όσο καί τίς έπιστήμες. Άγαπούν ή βοτανική καί ή ζωολογία καί άπόδειξις τά λαουδιότα, τά φτερά τών πεταλέλων τους καί τά γυναιρικά τους! Άγαπούν ή ζωγραφική καί άπόδειξις τό μακιγιάρισμα τού προσώπου τους.... Έκτιμού, ή γεωμετρία κι' άπόδειξις τά σχήματα τών φορεμάτων τους.... Τρέλλονται γιά την όρυκτολογία καί γιά αὐτά φορτώνονται με πολυτίμους λίθους!

ΑΛΩΤΑΣ

Ζωή... με δόσεις

Ένα καλύτερο σύστημα, με τό όποιον πουλιούνται καί άγοράζονται όλ' — άντικείμενα, ρούχα, τρόφιμα, καί αισθήματα.

Ο οίον μας είναι σοφός. Όρίστε, όπτι βρήκε μία λύσι καί αὐτό άκόμη τού μεγάλου προβλήματος της ζωής. Τό έλυσε με την μέθοδο τών δόσεων. Είναι μία μέθοδος πού μοιάζει πολύ με την ήμέθοδο τών τριών ή Αριθμητικής, διότι καί ο' αὐτήν απαιτούνται τρεις παράγοντες:

—Ο πιστωτής, ό άγοραστής καί ό έγγυητής. Ο τρίτος λέγεται καί ό άλλος ήδμοα. Χωρίς να έχη κανένα όφελος μπαίνει στή χορη ζέων χρών καί δέν άποκλείεται να τά πληρώση στό τέλος αόκος. Είναι τό θύμα της φίλως.

—Έξέρεις, άναπτή μου: Πρόκειται να πτώδω ένα κοουτούμι με δόσεις: άναγγέλλει ό φίλος στή φεργγισυ φίλο του. Δέν θα κόμης άόχημα, πού όπανάτ' αὐτός.

—Ναί, άλλα ξέρεις τί συμβαίνει: Χρειάζεται έγγυητής....

—Ε, λοιπόν:

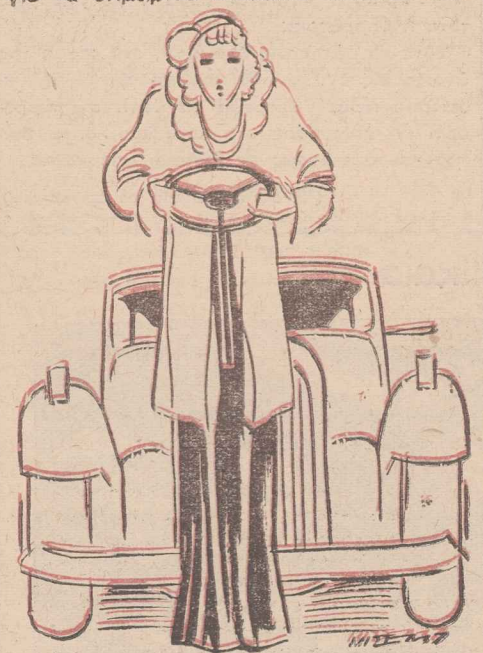
—Εγώ, όπως ξέρεις, δέν έχω άλλον φεργγισιον από σένα. Καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο άνάγκη είναι να έγγυηθής, να πτώδω τό κοουτούγκι. Θα με υποχρέωσες πάρα-πολύ. Έπειτα δέν έχεις να ζημιωθής τίποτε.

Δέν θα ζημιωθ' τίποτε, άλλα διακινδυνεύω καί τό π'αν. Αν έσύ δέν πληρώσης:

—Τί λές, άδερφέ, άστείειυεσαι! Ο' «άδερφό» πειθείται, όπτι ό φίλος του δέν «άστείευεται» καί ύπογράφει την έγγυήσι. Άλλα πολλές φορές δέν όργει να γίνη τό «άστεί». Ο φίλος ζεχνά τίς δόσεις. Ζεχνά καί σέ πεία όδό.... βρίζεται τό μαγαζί, πού τού έκαμε πίστωσι. Ζεχνά τέλος καί τόν «άδερφό του» δέν έγγυητή. Αὐτόν όμως δέν όργει να τόν θυμηθί ό εισπρακτὴρ τού πιστωτικού οίκου. Τόν έπισκέπεται με την όπόδειξι στή δόσι.

—Έξέρτε, ό φίλος σας, γιά τόν όποιον έγγυηθήκατε, δέν πληρώνει τίς δόσεις του.

—Τί λές μωρέ παιδί μου: Ή, τόν κορόνι καί αν τόν πιάσω πουθενά.... Άλλα πίνονται οι «λούδιες»: Καί ό κορούμένος ό έγγυητής καταβάλλει τά λύτρα της καλωσύνης του καί της ευπιστίας του. Κι' όστερα σου λένε, όπτι δέν υπάρχουν όήμερα άνθρώπινοι, πού έχουν την βλακείαν, να πιστευούν εις την φίλιαν.... Άλλ' άνεξαρτήτως αὐτῶν τῶν κρουσμάτων κακοθείας — πρόκειται, άλλθινα, περι όρκου κακοθείας καί όχι δυστυχώς περί κακοθείας.... με δόσεις — τό σύστημα τών δόσεων είναι σωτήριον γιά τά σημερινά δύσκολα χρόνια. Αὐτό

Αὐτοκίνητο με δόσεις.... Άγοράζει κανείς πρώτα την ευχρηστία και κρατή τό βολάν καί μετά την ικανοποίησι να είναι άεροδυναμικός ιδιοκτήτης μιας λιμουζίνας.

τό καταλαβαίνουν όλοι οι σωφρονες άνθρώπινοι καί ποτέ δέν μένουν άσυνεπείς στίς υποχρεώσεις των. Πληρώνουν τακτικώτα τίς δόσεις των κι' έτσι άποκαύν «εμπορικην πίστιν», ώστε μπορούν να προμηθευθώ ό,τι τους λείπει καί ό,τι θελήσουν καί τρόπον πολύ διευκολυντικόν. Στοιχίζον βέβαια καί πάρα—πάνω να είδη, όταν είναι με δόσεις. Γίνεται δηλαδή από μέρους τών πιστωτικών οίκων μία έκμεταλλεύσις με... δόσεις εις βάρος τών πελατών. Άλλα τί να γίνη!

—Μπορείς ποτέ να δώσης μαζεμένα λεφτά: Σκέφτεται ό καθένας καί καταφεύγει στή λύσι τών δόσεων.

Είναι δε άπόρίας άδων, πώς αὐτό τό σύστημα δέν καθιερώθη άνάκαθεν μεταξύ τών ανθρώπων. Διότι τό παράδειγμα τών δόσεων τό έδωσε πρώτος αὐτός ό Μεγαλοδύναμος, ό όποιος έπλάσε τόν κόσμον.... με δόσεις. Την πρώτην ήμεραν, γράφει ή Παλαιά Διαθήκη, έποίησε τόν ούρανόν καί τήν γήν. Την δευτέραν ήμεραν τούς άστέρους καί αὐτῶν καθ' έξής. Δημιουργία δηλαδή με δόσεις. Ή.

—Έξέρεις, άναπτή μου: Πρόκειται να πτώδω ένα κοουτούμι με δόσεις: άναγγέλλει ό φίλος στή φεργγισυ φίλο του. Δέν θα κόμης άόχημα, πού όπανάτ' αὐτός.

—Ναί, άλλα ξέρεις τί συμβαίνει: Χρειάζεται έγγυητής....

—Ε, λοιπόν:

—Εγώ, όπως ξέρεις, δέν έχω άλλον φεργγισιον από σένα. Καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο άνάγκη είναι να έγγυηθής, να πτώδω τό κοουτούγκι. Θα με υποχρέωσες πάρα-πολύ. Έπειτα δέν έχεις να ζημιωθής τίποτε.

Δέν θα ζημιωθ' τίποτε, άλλα διακινδυνεύω καί τό π'αν. Αν έσύ δέν πληρώσης:

—Τί λές, άδερφέ, άστείειυεσαι! Ο' «άδερφό» πειθείται, όπτι ό φίλος του δέν «άστείευεται» καί ύπογράφει την έγγυήσι. Άλλα πολλές φορές δέν όργει να γίνη τό «άστεί». Ο φίλος ζεχνά τίς δόσεις. Ζεχνά καί σέ πεία όδό.... βρίζεται τό μαγαζί, πού τού έκαμε πίστωσι. Ζεχνά τέλος καί τόν «άδερφό του» δέν έγγυητή. Αὐτόν όμως δέν όργει να τόν θυμηθί ό εισπρακτὴρ τού πιστωτικού οίκου. Τόν έπισκέπεται με την όπόδειξι στή δόσι.

—Έξέρτε, ό φίλος σας, γιά τόν όποιον έγγυηθήκατε, δέν πληρώνει τίς δόσεις του.

—Τί λές μωρέ παιδί μου: Ή, τόν κορόνι καί αν τόν πιάσω πουθενά.... Άλλα πίνονται οι «λούδιες»: Καί ό κορούμένος ό έγγυητής καταβάλλει τά λύτρα της καλωσύνης του καί της ευπιστίας του. Κι' όστερα σου λένε, όπτι δέν υπάρχουν όήμερα άνθρώπινοι, πού έχουν την βλακείαν, να πιστευούν εις την φίλιαν.... Άλλ' άνεξαρτήτως αὐτῶν τῶν κρουσμάτων κακοθείας — πρόκειται, άλλθινα, περι όρκου κακοθείας καί όχι δυστυχώς περί κακοθείας.... με δόσεις — τό σύστημα τών δόσεων είναι σωτήριον γιά τά σημερινά δύσκολα χρόνια. Αὐτό

σε τό σύστημα αὐτό είναι υποχρεωμένοι μ' αὐτήν την κορομογονίαν. Γι' αὐτό ίσως είχε τόσων διόδοις μεταξύ τών ανθρώπων ευθὺς ως έτέθη εις έφαρμογήν. Σήμερα ζούμε εν ή άπολύτῃ κυριαλεία με δόσεις. Ντυνόμαστε με δόσεις, κατοικοῦμε με δόσεις, καλυπίζομαστε με δόσεις τά πάντα μ' ένα λόγο γίνονται με δόσεις.

Αν απεφάσιζαν αύριο τό πρῶ έσθινικά όλοι οι πιστωτικοί οίκοι να πάρουν πίσω από τούς πελάτες των τό όσα πού δέν τους έχουν άκόμη έξασφαλήσει, θα έθελουμε: Άλλους να μένουν, άκόμη παντολόνι, διότι τό χρυσάφι, άκόμη. Άλλους να μένουν χωρίς έσώρυχα, διότι τόν ίδιο λόγον. Άλλοι θα έγύριζαν ευπάλυτοι, σάν 'Αδραουνή, ρας, ή μονοσάνδαλοι, ή μονάχα με τούς... πατούς των. Άλλοι θα έμεναν μονάχα με τά...κουμπιά τού σκακιού των ή με ένα... μανίκι, διότι αὐτό μονάχα έχουν έξασφαλήσει. Πολλών τά σπιτία θα έμεναν χωρίς έπιπλα. Πολλές γυναίκες θα έγύμνωνον εν μέσω οδῶ από τούς άπειρίτας τών τουαλεττών των. Πολλοί θα έμεναν με τά... κεραμύδια μονάχα τών σπιτιών των, τά όποια θα ήσαν υποχρεωμένα να κρατηθών.... Έξαρπίζαται στόν έρωτα, πού έπεί, θα τό έπαύονεν ή πιστωτική άριστοκρατία πού περνά με τό άεροδυναμικό αυτοκίνητο της!

Αν παροστή έξασφικα άνάγκη να επιστρέψι τό μέρος τού αυτοκινήτου της, πού τό έχει άκόμη άνακαταλήπτο, θα μείνι με.... τό βολάν, όπτι αὐτό μονάχα της ανήκει πραγματικώς. Τί θρήνος ή όδυρμούς καί τί άπειρα κωμικώτατα επεισόδια θα συνέβαιναν, αν έγινετο αύριο τό πρῶ ένας αεινίδιος διακανονισμός τών ιδιωτικῶν χρών πρὸς τούς πιστωτικούς οίκους! Διότι τό σύστημα τών δόσεων καπνίττες να διέπτι όλοκληρως σκεδόν τό οικονομικόν μέρος της ζωής μας, δεδομένου όπτι έχει λάβει μίαν τροπή εν έκτασιν. Καί τί δέν γίνεται σήμερον με δόσεις: Τά πάντα. Όπτι συνταστή τό μυαλό τού άνθρώπου: Κοστούμια, παπούτσια, εσώρυχα, τουαλέτες, Άγοράζονται με δόσεις όλα τά άγοράζόμενα είδη: Άπό ένός σπιδιού μέχρι ένός ζεύγους καλτσών, Ρολόγια, ραδιόφωνα,

κοσμήματα, έπιπλα, βιβλία, τσάντες, τά πάντα με ένα λόγο. Ός άκόμη καί αὐτός ό μικρός γιός της γειτόνιασας μου ήλθε χθές τό άπόγευμα κροτώντας στό μπράτσο του, σάν όπιδιο, έναν τεράστιο χαρταετό καί άνήγγειλε στήν μητέρα του.

—Τόν βλέπεις, μωμά: Τόν π'αίρα με δόσεις.

Ματαιώς έπιμένεις ζητώντας μία προκαταβολή φίλων εναντί της αύριανής δόσεως. Άπόλυτος άρνησις. Οι προθεσμίες πρῶνται αὐστηρώς. Κάθε δόσις έρωτα από μέρους τού πονηρού θηλυκού καταβάλλεται τότε πού πρέπει. Μία δε γυναίκα, πού είναι πραγματικά έξυπνη, προσέχει, ώστε αὐτές οι έρωτικές δόσεις να έξακολουθών επί άπειρον. Προσοχή, κυρίες καί δεσποινίδες! Μην έξαντλήτε γρήγορα καί, αν μπορήτε, μὴν έξαντλήτε ποτέ τό έρωτικόν σας έμπόρευμα. Διότι, αν μείνετε χωρίς άπόδωγμα, τρυφερότητας, θα μοιάζετε με χρεωκοπούσα πιστωτικόν οίκον καί θα χάσετε τόν πελάτην της καρδιάς σας.

Τί ύραίο δέ ήταν, αν έγίνετο καί ό γάμος με δόσεις. Να έπαυρη δηλαδή κανείς τήν γυναικα του.... με δόσεις, να έπαυρη τήν γυναικα τού, κατά τιμήματα καί περιέχεις τού αμαρτάνος. Καί όταν θα έθωνε στή γλώσσα, θι μπορούσε να σταματήση την εισπρατήν τών δόσεων ή τουλάχιστον να την άναβάλλη όσο μπορεί περισσοτέρω. Διότι ή γλώσσα της γυναικός, όταν είναι παντρεμένη, καλτέρα να λείπη. Έπίσης δόσις κεφαλή του έπρεπε να μὴν ύπάρχη

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ένα νέον καταπληκτικόν ανάγνωσμα

Τῆς ἀναγνώστῃς

Τοῦ διαιρημένου Τσεχοσλοβάκου συγγραφέως ΓΙΟΧΑΝ ΒΙΤΣΕΡΜΠΛΑΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Οἱ ἔργα Τόλς, ταπεινότερα εἰς τὸ Σάλτομαρκα, μὴ νύκτα σκοτεινὴ, καθὼς στεκόταν στὸ παράθυρο τοῦ διαμετήτου τοῦ, βλέπει στὸν οὐρανὸν ἕνα μυστηριώδες φῶς νὰ κινεῖται, ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ ὑποδοικτοῦ τῆς πόλεως φῶν Σάλτομαρκα. Τὴν ἐπομένην ἔπληξε ἀκριβῶς ὁ αὐτὸς τὸ σπῆτι, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ διαδοῖται τὴν πενταετίαν στὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον τῆς ἀνεψίας τοῦ ὑποδοικτοῦ Κλάρα. Ἐκεῖ ὅμως τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἡ δεσποινὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δεχθῇ, ἐπειδὴ παύσει ἀπὸ φοβερὸν πονοκέφαλον. Ἐν μὴν πρῶν, εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ Καστινέφ, σιμὰ στὸ Σάν Γραϊλ τῆς Γαλλίας, φέρονται ἕνας γραμματοκομιστὴς, πύργος αὐτὸς ἔχει πολὺ παράξενην φύσιν. Ἡ γὰρ τὸν ἔχει μεταβληθῇ σὲ μικρὸν ἀεροδρόμιον καὶ οἱ χωρικοὶ γύρω γνωρίζουν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης ἀσχελεῖται μὲ τὴν τελειοποίησιν ἑνὸς ἀεροπλάνου. Εἰς τὴν ταραχὴν τοῦ πυλῶνος ὁ θραγκικός Στάσις, ἐρωτεύμενος μὲ τὴν Κλάρα, ἀκούει τὸν πατέρα του νὰ τὸν συμβουλεῖ νὰ τὴν ἀπαγαγῇ, ἐὰν ὁ φῶν Σάλτομαρκα ἀρνῶται νὰ τὸν τὴν δώσῃ εἰς γάμον.

7ον

—Καλὰ, δεσποινίς.
—Νὰ τίς φέρῃς ἐδῶ, μόνι σου.
—Μάλιστα, δεσποινίς.
—Καὶ σύντομα, σὲ παρακαλῶ!

Ἡ Γελτρούδη ἔφυγε καὶ ἡ Κλάρα ἐμυρμούρισε ἀμέσως, χαμογελῶσα:

—Ἡ ἀγαπητὴ μου θεὰ μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ ὅλους τοὺς ἀπολαύσεις θέλει, ἀπόψε. Ἐρχομαι τὸ ἀντιπρόσωπον.

Ἐμνεῖς ἀπολαύμενη, κυττάζοντας τὸν καταγάλανον οὐρανὸν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κενὰ πού ἀφίταν τὰ κλειστὰ πατζούρια.

Ἐνα χαμόγελο ὑπερτάτης εὐτυχίας ἐπλάνατο στὰ χεῖλιν τῆς, μὴ δοῦναι τὴν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

—Ποῦ νὰ δροικεῖται τώρα; ἐμυρμούρισε. Ἀπολαύει κάπου ἐδῶ σιμὰ καὶ περιμένει νὰ νυκτωθῇ γιὰ νὰ ἀποβῇ πάλι φέλλο στὸν οὐρανὸν μὲ τὰ θαυματουργὰ φτερά του. Στὸν οὐρανὸν!... Ἀχ! εἰς λιγάκι μὴ μὲν θὰ εἴνε πραγματικὸς οὐρανός, ἀφοῦ θὰ βροικώμαι ἔκει πάντα σιμὰ του. Καὶ δὲν θὰ φοβώμαι καθόλου!...

Ἐμνεῖς λιγάκι σκεφτικὰ, σὺν νὰ προσπαθοῦσε κατὰ τὴν θυμῇ, νὰ ζαναφερῇ τὸν νοῦ τῆς κάποια ἀνάμνησι παλαιά, καὶ ἐξακολουθῶσε:

—Δὲν θὰ φοβώμαι πιά, ὅπως στὸ Καστινέφ, ὅταν μοῦ ἔλεγε νὰ μὲ πᾶν γιὰ μερικὰ λεπτά στὸ ἀεροπλάνο του κι' ἐγὼ δὲν ἤθελα. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἀρνήθηκα ἐξ αἰτίας τοῦ μπαμπά, γιὰτὶ ἐγὼ ἤθελα. Θὰ εἴνε τόσο καλὰ ἔκει πάνω!... Ἀπόψε ὅμως μὲ τὸν θραγκικόν, θὰ εἴνε κάτι παραπάνω ἀπὸ ὅρατα, θὰ εἴνε βεβαί! Κάθε στροφή τῆς ἑλικὸς θὰ μὲ ἐνομακρύνῃ ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού μισῶ καὶ θὰ μὲ φέρῃ πρὸς τὴν εὐτυχίαν! Καὶ ἡ νέα ἀνεύρεσθαι τώρα, μὲ κλειστὰ μάτια, γιὰ νὰ γευθῇ καλύτερα αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, μὴ τὴν αἰσθάνεσθαι ὅπως τὰ λεπτομέρειες, κοκκινίζοντας σὲ κάτι σκέψεις πού ἴταν ἄλλως τε ἀρκετὰ ἀφελείς: ἄλλα τῶν ὁποίων ὁ θραγκικός ἀποτελοῦσε τὸ κεντρικόν σημεῖον.

Ἐξαφνὰ, τὸ πρόσωπὸ τῆς ἤρθε τὴν νοστή, καὶ ζήτην ἐκείνην ἐκδροσὴν, πού ἴταν τότε συνειδηθεῖν ὅτι αὐτὴν ὅταν διασκεδᾷ πραγματικά, κι' ἐνῷ τὰ μάτια τῆς λαμπροποῦσαν, εἶπε γελώντας:

—Καὶ ἡ θεὰ μου, μὴ αὐτὸ τὸ πρόσωπο, πού μοιάζει σὺν γεμῆτο φεγγάρι, καὶ ὁ θεὸς μου μὲ τὸ μουστάκι καὶ τὸ αὐστηράτατον ὄφρ' ἀνάστατον κρατικὸ ὑπαλλήλου, τὴ μοῦτρα θὰ κάνουν, δὲ μου!

Ἀμέσως ὅμως κατόπιν ἔγινε σοβαρὰ καὶ λίγο θλιμμένη.

—Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ κοιμηθῶ μαζί τους, εἶπε. Γιὰ τὴν κυρία Δωροθέα, καλὰ. Ἀλλὰ γιὰ τὸν θεὸ μου, αὐτὸς εἶνε ἀδελφός τοῦ κοινῶν τοῦ πατέρα μου. Καὶ ἔχω πᾶς μὴ ἀνασῇ, ἂν καὶ κάποτε, ἀπὸ κῆρ' ἐμὴν πού μου ρίκεν, νομίζω πᾶς δὲν μὲ κινεῖται. Θέλει νὰ μὲ παντρεῖται μὲ ἕνα ὁμοιωτικόν τοῦ κύκλου τῆς Ἀυλῆς, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ περισσώτερην ἐπισκοπὴν ὅ' αὐτὸν τὸν περὶ ἄλλων. Αὐτὸς μοῦ δὲλε τὸ καλὸ μου, τὸ ἔξω. Μόνον ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ ὀργακίσω, καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω σὺν αὐτῷ.

Καὶ πάλιν εἶπε τὰ μάτια.

Τὸ πρόσωπὸ τῆς ἔπληξε πάλιν μίαν ἐκδροσὴν γαλήνης καὶ χαρᾶς. Κι' ἔμνευε πολλὴν ὥρα ἔτσι, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, σὺν νὰ κοιμῶνταν.

Ἐνα ἐλαφρὸν τρίξιμο τῆς πόρτας τὴν ἀνάγκασε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια.

—Νὰ ἡ Γελτρούδη, εἶπε.

Παρουσιάστηκε ἡ Γελτρούδη, λίγο λαχανιασμένη, κρατῶντας ἕνα βαρὺ καλάθι πού τὰ φέκε μπροστὰ στὴν αἰὲς λόγῃ.

—Ἄ, εἶνε ἡ σαμπάνια; ἔκανε ἡ Κλάρα μὲ κλαψιάρικη φωνή, ἐνῷ ἔφερνε ἕνα χέρι στὸ μέτωπο γιὰ νὰ παύσῃ πάλιν τὴν κομωδία τοῦ φροβερὸ πονοκέφαλου.

Ἀνασκόπησε μὲ κόπο.

—Διάσαςέ μου τίς ἐτικέτες, εἶπε. Ἐγὼ δὲν βλέπω καθόλου ἀπὸ τὸν πονοκέφαλον.

Ἡ Γελτρούδη ἔβγαλε μίαν πρὸς μίαν τῆς μουσικᾶς τῆς σαμπάνης ἀπ' τὸ μεγάλο καλάθι κι' ἐδίωξε τῆς μάρκες. Ἀλλὰ τίς διαβάσε κατὰ τρόπον τόσο περίεργον, πού ἡ Κλάρα ἔκανε μεγάλον κόπον γιὰ νὰ μὴ γελᾷ.

Ἐπειτα εἶπε νὰ τῆς ἀνοίξουν ἔξω μουσικᾶς, τὸ κρασί τῶν ὁποίων ἐδοκίμασε κατὰ σταγόνες, βάζοντας μόλις τὸ ποτήρι στὰ χεῖλιν. Ἐτοί περᾶσε σκεδὸν ὅλο τὸ πρῶν.

Ἐρχομαι δὴ μάρκες τοῦ γούστου τῆς καὶ εἶπε τῆς Γελτρούδης ν' ἀφήσῃ ἐκεῖ τὰ μουσικᾶ καὶ νὰ γυρῇ.

—Ὅλη τὴ νύκτα δὲν ἐκλείσας μάτι, εἶπε. θὰ προσπαθῶ νὰ κοιμηθῶ λιγάκι.

—Δὲν θὰ προγευματίσῃ ἡ δεσποινίς;

—Ὁχι, καθόλου. Καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς ἂν δὲν χτυπήσῃ τὸ κουδούνι. Γιατὶ ἂν μὲ πᾶρῃ ὁ ὕπνος καὶ μὲ χτυπήσουν, θὰ ὑποφέρω περισσότερο.

Ἐξαπλώθηκε στὴν αἰὲς λόγῃ καὶ ἐκλείσας τὰ μάτια.

Δὲν τὴν ἐνόχλησαν καθόλου. Ἦθελαν μὲ κάθε τρόπο νὰ γινῇ καλὰ γιὰ νὰ πᾶν τὸ βράδυ στὸν χορὸ τοῦ διαμετήτου.

Ἐτοί, ὅταν ἔμνευε πάλιν στὸ διαμετήτο τῆς, κυρίως τὴν ἐπιθετικὴν κανονία, ἔκανε ἕνα μικρὸ πακέτκι ὅλα τὰ πράγματα πού εἶνε φέρε ἀπ' τὴν Γαλλίαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν φωτογραφία τοῦ πατέρα τῆς, τῆς μητέρας τῆς, τοῦ θραγκικοῦ καὶ στρατιωτικῆς, μερικὰ κομμάτια, λίγα μαγιόλια πού τᾶς κεντήσῃ ἡ μητέρα τῆς.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἕνα μικρὸ πακέτκι, τόσο μικρὸ ὥστε ἐκώρεσε στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ ἐπανοφορίου τῆς. Ἦταν ἕνα γούνονον ἐπανωφόρι, πολὺ βαρὺ, πού τὸν ἔλεγε ἐπιτήδεε ἀπ' τὴν ντουλάπα.

Ἐν ὁδοῦμε μὴν πάλι φέλλο, ἐσκέφτηκε, θὰ κάναν κρῶν, ἂν καὶ εἶνε ἀδύνατος.... Τὸ ἐπανωφόρι λοιπὸν θὰ χρειασθῇ.

—Τώρα εἶνε ὅλα ἐν τάξει. Ἐγὼ δὲν θὰ ντυθῶ παρὰ μόνάκα ὅταν οἱ θεοὶ μου θὰ ἔχουν φύγει γιὰ τὸν χορὸ τοῦ διαμετήτου. Ἄν μοῦ φορτώσουν τὴν Πομερανὴν ὑπέρθερα, πρέπει νὰ τὴν μεθῶν. Γι' αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ χρειασθῇ πολλὸς καιρὸς. Τὴ ὥρα νάναι;

—Ἐκοίταζε τὸ ρολοὶ τῆς.

—Ἐσάρασε καὶ δέκα μόνον! Πρέπει νὰ περιμένω ἄλλες τέσσαρες ὥρες ἀκόμη. Ἄν ἐδοκίμαζα νὰ κοιμηθῶ στ' ἀλήθεια, λίγο;

Καὶ ἐπαύθη ἀπὸ κρεββάτι.

Ἦ ὀριτὰ ἵταν κορμὴ μίαν ὁμογενεῖα τῆς, ἡ ἀνυπομονία πού ἐνοῦθε ἴταν μεγάλη. Ἄκουσε τοὺς χτύπους τῆς καρδίας τῆς, δυνατοὺς, τῆς ἐκείγαν οἱ ἀκροὶ τῶν δακτύλων.

Ἀρχίζει νὰ κινήσῃ πάλιν τὴν δραστηριότητά τῆς.

Ἐπειτα, θαφνικά, τῆς ἤρθε ἕνας λυγρὸς, καὶ ἀκριβῶς νὰ κλαίῃ μὲ τὴν ψυχὴ τῆς, ἀλλὰ τελειῶς ἀδύνατος, χωρὶς βοήθησιν, μὲ μίαν ἐκδροσὴν ἐκστατικὴν μάρτυρος, ἐνῷ τὰ μάτια τῆς εἶχαν μεταβληθῇ σὲ μίαν ἀσέπτερον πηλὴν δακρύων.

Αὐτὸ ὅμως τῆς ἔκανε καλὰ.

Ὅταν τὰ δάκρυα ἀστάτησαν καὶ δὲν ἐνοῦθε πιά στὸν λαμπρὸ τῆς αὐτὸν τὸν κόμπον πού κάνει ἡ συγκρατημένη συγκίνησις, ἐννοῶσε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἐλαφρότερον, τὸ πνεῦμα διαυδέστερον καὶ μὴ παράξενην ἀποφοιστικότητα στὴν καρδίαν.

Σκεπτικῶς, ἐξέρεσε τὸ πρόσωπὸ τῆς μὲ ἀφρονὴν καλῶν καὶ ἔπληξε πάλιν καὶ καθιστὸν στὴν αἰὲς λόγῃ, ψιθυρίζοντας:

—Τώρα μπορεῖ νάρθῃ ὁποῖος θέλει. Ἐκὼ ἀρκετὴν ψυχραιμία γιὰ νὰ παίζω καλὰ τὸν ρόλο μου.

Καὶ τὸν ἐπαίει θαυμάσια!

Κατὰ τῆς ἐπὶ τὰ ὦρα κἀποιος ἐμπέκε ἀδύνατον στὸ διαμετήτο. Ἦταν ὁ Λουδοβίκος φῶν Σάλτομαρκα. Τὴν ἐρώτησε τί ἔχει, τί αισθάνεται, καὶ αὐτὴ τοῦ ἀπάντησε μὲ φράσεις ἀκαθόριστες, εἰς τῆς ὁποῖες ὅμως ἐπανάλαμψε σὺν τὴν λέξιν «ἀδύνατος».

Ὅταν ἔφυγε ὁ θεὸς τῆς, ἤρθε ἡ σειρά τῆς θείας τῆς Δωροθέας. Αὐτὴ ἐφάνηκε, καὶ εἶπε, ἐξ ὁμοῦ, ἀγανάκτησε, σκεδὸν τὴν ἔβρισε. Ἡ Κλάρα τῆς ἀπάντησε μὲ λίγα ἀκαθόριστα λόγια, ἀλλὰ ἥρεμα καὶ γλυκά, μὲ λίγα βογγητὰ καὶ μὲ τὴν συνηθὴν ἐπαναλήψιν τῆς λέξεως «ἀδύνατος».

Καὶ ἡ θεὰ τῆς ἔμνευε ἐξ ὁμοῦ φρενῶν, τόσο θυμωμένη, ὥστε δάκρυε ἀπὸ τὸ στενὸν πέρασμα τῆς πόρτας σὺν ὁδοῖ!

Μετά ἤρθε ἡ Γελτρούδη, πού τῆς ἔφερε μὴ οὐρα καὶ οὐγὰ.

Ἄν καὶ ἐρωτεύμενη, ἡ Κλάρα ἐμνεύεσε. Εἶχε νὰ φάῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένην βραδιά, δαλαδὴ ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες. Παρ' ὅλα τούτα, δὲν ἔφαγε ἀπολύτως τίποτε: οὐτὴ τὴν σούπα, οὐτὴ τ' αὐγὰ, οὐτὴ τὰ φρούτα. Τίποτε! Ἡ αὐστηρὰ αὐτὴ διαίτα ἴταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ πιστεύσῃ πᾶς εἶνε πραγματικὰ ἀρρωστὴ καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν ἥσυχην.

Ἄν ἡ θεὰ τῆς εἶχε τὴν παραμικρὴ ὑπόψιν ὅτι ἡ ἀνεψία τῆς δὲν εἶνε πραγματικὰ ἀρρωστὴ, δὲν θὰ ἐπληγνε σὺν χορὸ τοῦ διαμετήτου. ὅμως στὸ σπῆτι γιὰ νὰ τὴν ἐπιθετικῇ, νὰ τὴν παρακολουθῇ, γιὰτὶ πάντα φροντίζαν κάποια τρέλλα ἐκ μέρους τῆς, ὅπως ἔλεγε καλὰ ὅτι ἡ Κλάρα δὲν ἴταν εὐτυχισμένη.

Κατὰ τῆς ὁκτῶ, ὅταν ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχώτης ὁ φῶν Σάλτομαρκα καὶ ἡ γυναῖκα του ἐπρόκειτο νὰ ἐτοιμασθῶν, παρουσιάστηκε ἡ ὀριτὰ στὸ διαμετήτο τῆς Κλάρας.

—Τώρα εἶμαι ἥσυχην, ἐσκέφτηκε ἡ νέα. Δὲν πρόκειται νὰ μ' ἐνοχλήσουν πιά. Αὐτὸς, μὲ τὴν μεγάλην στολή του, δὲν θὰ θέλησιν νὰ τσαλακώσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του καὶ ἡ γυναῖκα του δὲν θὰ θέλησιν νὰ τσαλακώσῃ τὴν τουαλέττα τῆς, μπαίνοντας ἐδῶ μέσα ἀπ' τὴν στενὴν πόρτα.

Ἐπαύθη ἀπὸ τὴν αἰὲς λόγῃ καὶ εἶπε τῆς καμάριας:

—ὀριτὰ, ἀναψὲ σὲ παρακαλῶ τὴν λαμπὰ τῆς νυκτός!... θέλω νὰ ἐπαύθῃ λιγάκι τὸ κρεββάτι, ὅταν νὰ νυκτωθῶ!...

Ἦ ὀριτὰ ἵταν κορμὴ μίαν ὁμογενεῖα τῆς, ἡ ἀνυπομονία πού ἐνοῦθε ἴταν μεγάλη. Ἄκουσε τοὺς χτύπους τῆς καρδίας τῆς, δυνατοὺς, τῆς ἐκείγαν οἱ ἀκροὶ τῶν δακτύλων.

Κοιμένη μὲ ἐξαιρετικὴν δύναμι.

Αὐτὴ μόνη τῆς, κάθε πρῶτ', χωρὶς βοήθησιν, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀσχαλῖαι μὲ μουσικὴν.

Προτὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, θέλοντας νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ κάνουν μίαν πιστοποίησιν εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον τῶν.

Βεβαίως θὰ γνωρίζουν ἱατροὺς καὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει ποῖα εἶνε αἱ ἀσχαλῖαι τῆς ὁποίας προτιμῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδοκίμουν μὲ περισσοτέραν ἀνάπνιν κι' εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἐξετάσουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, θὰ δεδαιωθῶν εἰς τοὺς ἱατρο

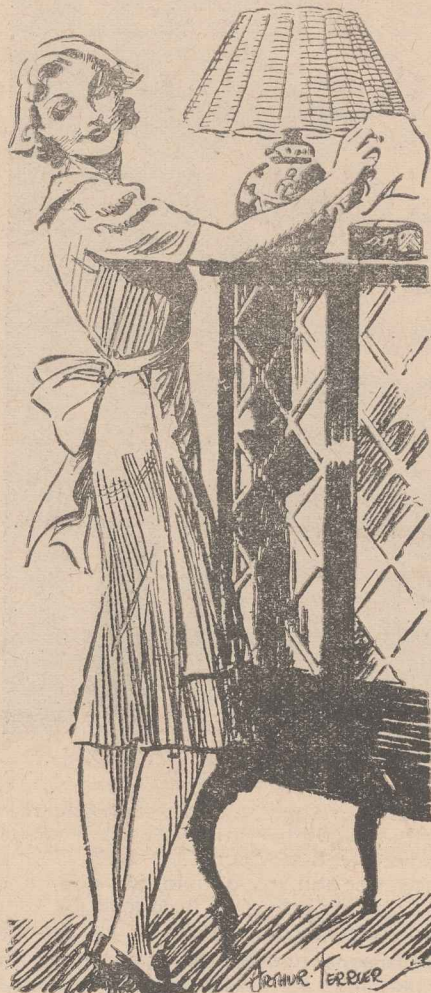
ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΦΛΟΓΑ ΤΟΥ ΚΕΡΙΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΡΙΖ ΕΛΙΜΠ

Ο μηχανικός Ντυράν ήταν πολύ δυστυχισμένος. Έκινδυνευε να χάσει το λογικό του και αυτή την ζωή του ακόμη. Η πρόσφατη οικονομική του καταστροφή ήταν άνομιμος έλεος σε διανοητικές επιπτώσεις. Η απώλεια των κεφαλαίων του σε μία ύποπτη χρηματιστική Τραπεζή κι' ο αναγκαστικός πλειστηριασμός του εφορτασίου του, τον έριξαν σε μεγάλη απόγνωση και απελπισία. Η κόρη του Άννα άδικα προσπαθούσε να του δώσει κουράγιο, να τον παρηγορήσει. Με προσπάθεια προσήκοι ύψος, τούδινε θάρρος και τον έβεβαιωνε πως η στέρσις της περιουσίας των και της πολυτελείας ζωής των δεν της έκανε καμία απολύτως εντύπωση. Τού έλεγε μάλιστα ότι θα ζούσαν διαρκώς μαζί, και ότι θα κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να τον κάνει να ξεχάσει το σκληρό κτύπημα της μοίρας.

Πόσα κρυφά όμως δάκρυα έκυνε το

κακόμοιρο κορίτσι, όταν έμενε μόνος! Θα την ήθελε, άρα γέ, τώρα, φτωχή και δίχως προίκα ο αγαπημένος της υποκόμης Λουδοβίκος ντε Μαρσάν; Θα έπαινε άρα γέ να την ήθε, μόλις θα γύριζε από το ταξίδι του στην Άγγλια και θα μάθαινε την οικονομική της καταστροφή; Αν έννοείται δεν τ' είχε μάθει κι' άλλες όλα από τους γονείς του, που άσφαλώς δεν θα παρέλειψαν να του τηλεγραφίσουν τα δυσάρεστα νέα.

Η καρδιά της άποστη, είχε έμπιστοσύνη στον Λουδοβίκο. Τα πραγματικά όμως έδειξαν άκριβως το αντίθετο. Γιατί, άν και πέρασαν τόσες ημέρες από το φοβερό σπύχημά της, οι γονείς του άρραβωνιαστικού της ούτε πάτησαν το πόδι τους στο σπίτι της έστω και από άπλό ένδιαφέρον. Όσο για τον Λουδοβίκο, έπαψε έσφικα να της γράφει, ένώ πριν ήταν τόσο τακτικός στα γράμματά του.

Δάκρυα και κλάμματα συνεχής και ύψος χαριού, προσηγοιότα χαριού, ήταν η θλίψη της ζωής της δυστυχισμένης Άννας.

Μά ένα πρωί, κάποιος χρυσόφορεμένος ύπνρπτης, με το οικόσημό των βαρώνων Κέλλερ, κεντημένο στο άριστερό του μανίκι, έδωσε ένα μικρό κουτί και μία σφραγισμένη έπιστολή στον θλιμμένο μηχανικό Ντυράν. Με άπορία έκρινος άνοιξε τον φακέλλο και κατάπληκτος στην όψη, έξαλλος από χαρά κατόπιν — μόλις διάβασε το γράμμα — έφώναξε στην κόρη του:

—Σωθήκαμε, Άννούλα μου, καλό μου κορίτσι. Διάβασε τί μου γράφει ο γείτονας μας ο Κέλλερ! Σ' εύχαριστώ, θεέ μου, που δεν μ' εγέταλεις.

Όχιρή ή Άννα, που ή καρδιά της κτυ-

πούσε δυνατά από την ταραχή, διάβασε:

«Αγαπητέ Κ. Ντυράν.

Με μεγάλη λύπη έμαθα την τρομερή καταστροφή σας. Έπειδή ξέρω τον ήλιο χαρακτήρα σας, βρίσκω πως ή συμφορά σας είνε ένα άδικο παιχνίδι της μοίρας. Γι' αυτό και έν όνόματι της χριστιανικής άγάπης, σας ζητώ την άδεια να σας φανώ σαν φίλος χρήσιμος.

»Έχω σημαντική περιουσία, νεκρή και σκεδών άκρηστη, γιατί καθώς ζω άποτραβηγμένος από τον κόσμο και τον θόρυβο της ζωής δεν έχω μεγάλες άνάγκες να ήκανοποιήσω, θα θεωρηθώ λοιπόν εύτυχης, άν δεχθώ αυτές τις 400 χιλιάδες φράγκα που έχω κλειδωμένες στο κούβιτιο. Έμμένα το ποσό αυτό δεν πρόκειται να με πτωχύνει. Έσάς όμως θα σας βοηθήσει για να έξοκωλώθηστε τις επικειρήσεις σας, από τις όποιες ως τώρα τόσες φτωχές οικογένειες έργατών, κερδίζουν το ψωμί τους.

»Υγίαινε, αγαπητέ φίλε, και διαδίδετε τους χαριστικούς μου στην χαριτωμένη δεσποινίδα κόρη σας.

Βαρόνος Θ. Κέλλερ».

—Τι λές λοιπόν, Άννούλα μου, ρώτησε ο μηχανικός την κόρη του μόλις έκείνη έτέλεσε το διάβασμα της έπιστολής.

—Θυμάζω την γενναιοδωρία του βαρώνου, μπαμπά! Έπιθύρισε σκεπτική έκείνη. Και την θαυμάζω άκόμη περισσότερο, γιατί έγώ ή ίδια κατέστρεψα τις έλπίδες του και τον έρριξα, δυο χρόνια τώρα, σ' αυτή την άγίατρευτη μελαγχολία. Μά μ' έκδικήθηκε σήμερα με την μεγαλύτερη ευγένεια.

—Έξηγήσου, μικρούλα μου! την διε-

—Το πράγμα είνε πολύ άπλό... έλεε ή Άννα. Πριν από δυο χρόνια, ο βαρόνος που μ' έλάτρευε μυστικά, έζήτησε την άδεια μου να σου το ή ή ίδιος... Άρνήθηκα σκληρά, γιατί άγαπούσα πια τον υποκόμπα ντε Μαρσάν, στον όποιον έπευσα να άποκαλύψω το διάδημα του βαρώνου. Γι' αυτό διάσθηκε τότε ο Λου-

δοβίκος να με ζητήσει από σένα, φοβι-

—Δεν φαίνεται όμως να διάζεται τώρα ο Λουδοβίκος σου, μικρούλα μου! έλεε άποδοδός ο μηχανικός κουνώντας το κεφάλι.

—Μπαμπά, σέ παρακαλώ! έπιθύρισε κά-τωκρη ή δυστυχισμένη κοπέλλα. Δεν είνε καιρός για τέτοιες συζητήσεις. Καλύτερα θα ήταν να όρη άυτοπροσώπως τον βαρόνο και να τον εύχαριστήσης θερμά για την ευγενική του χειρονομία, να του έπιστρέψης πίσω τα λεπτά του... και να του ής...

Κόμπιασε ή άμοιρη Άννα, ένψ ή φτωχός πατέρας της την έκύταζε με πόνο και άνησυχία, μη ξέροντας που ήθελε να καταλήξει ή κόρη του.

—Έκείνη, πνιγώντας τους λυγμούς της, συνέχισε:

—Και να του ής «ότι δεν μπορώ να δεχθώ ένα δάνειο τόσο σημαντικό, παρά μόνον από τον άστυγο της κόρης μου! Δέχεσαι αυτόν τον όρον βαρόνος;» Και τότε πατέρα, μόνον τότε δέχεσαι και έσύ τα χρήματά του.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά ή Άννα, ρίχτηκε στην άγκαλιά του πατέρα της. Κι' έκείνος, θρέχοντας τα μάλλια της με άφθονα δάκρυα χαράς και συγκινήσεως, την καταβύλισε και φιθύριζε

—Καλό μου κορίτσι... Μου σώσεις την ζωή. Μά σπαράξεις και συντρίβεις την καρδιά σου, μόνη σου!

—Δεν το κρύβω, μπαμπά! έλεε άπονα έκείνη. Μά τί το θέλω; Δεν πρόκειται βέβαια ο Λουδοβίκος να ζαναγορήσει κοντά μου!...

—Η βαρόνη Άννα Κέλλερ, καθισμένη στην θεράντα του μεγάρου της, κι' έχοντας το γλυκό της πρόσωπο σκιασμένο από έλαφρή μελαγχολία, έκεντούσε, μηχανικά το έργόκειρό της. Στην χαριτωμένη προσέγγισή του συζύγου της, τίνιζε το κεφάλι της χαρούμενα έπίσης και τον έκόιταζε, με γαλήνιζε, βαθεία στοργή.

—Μικρούλα μου, της έλεε τρυφερά, φ-

λιντάς της το χέρι και καθίζοντας άν-

—Περνάει ή άρα, αγαπητέ μου, όσο εύλο έλπεις, άποκρίθηκε ή Άννα. Μά τώρα που ήλθες, άλλαζει... Το άφινω λοιπόν στην άκρα και σ' έρωτώ: «Πού ποουν από το πρωί; Έίδες τον μπαμπά;»

—Ό, άί! έχωμε λοιπόν και άνακρισεις, άυτομή μου κουκλίτσα! της έλεε πρόσχαρη και δίδεν έπιπληκτικά ο σύζυγός της. Ός τόσο, άς άπολογηθώ... Μάλιστα, κυρία μου... Έμουν στο έργοστάσιο, είδα τον κύριο μπαμπά σας και μ' έπεφτόρισε να σας δώσω ένα γλυκό φιλι στο στόμα. Το δέχεσθε;

—Όρίστε! έκανε έκείνη τοακνίτικα, και του έπρότεινε τα χείλι της.

Μά δεν έπρόλαβαν να φιληθούν. Η ξαφνική εμφάνισή ενός καμαριέρι που δέχοιζε έπάνω στην τρυφερά κίνηση... Ο βαρόνος τότε ένενυσε να πλαιοήσει.

Ο καμαριέρας άπλωσε ένα άσπμενίο δίκο, που κρατούσε στο χέρι του, και έλεε με σεβασμό:

—Μία συστημένη έπιστολή για την κυρία βαρόνη.

—Εκλώμισαν σάν κερί έκείνη και της φάνηκε ότι τα δαχτυλά της καϊγόντουσαν από τον κράτημα του φακέλλου. Μά κι' ο βαρόνος ένινε κατακτάνιος και θάρκη από καού ιδρώτα, μόλις άντικρυσε τον φακέλλο έκείνο.

—Μία συστημένη έπιστολή από την Άγγλια, με το οικόσημό των ντε Μαρσάν τυπωμένο στη γωνία του φακέλλου.

Τα μάτια των δυο συζύγων συναντήθηκαν με κρυφή λαχτάρα και άπομειναν άμοιρα διαρκώς της ζήλειας, του έτρωγε την ψυχή. Τι να σου γράφει άρα γέ;

—Υποθέτω, αγαπημένε μου, ότι θα με συχαίρει για τους εύτυχισμένους γάμους μου, έλεε ή βαρόνη, προσπαθώντας να πνίξει τη συγκίνησή της.

—Υστερα, με ύψος μεγαλειώδους άξιοπρεπείας, ένύρισε στον καμαριέρα και του έλεε με άτάραχη, τανυσμένη, ελίκρινή και ήμισυ φωνή:

—Φέρτε μου, παρακαλώ, ένα άναμμένο κερλί!

Η φλόγα του κεριού έκαιγε την έννοχη έπιστολή, σφραγισμένη, κλειστή, σ' ύψος ήλθε. Άλιν σταχτή είχε άπομεινεί από το καπρί έκείνο, που άνασταίωσε την ευγενική ψυχή του βαρώνου Κέλλερ.

Και έκείνος, σκιδώντας έπάνω από τη σταχτή, που άπμενε μέσα στον άσπμενίο δίκο, εύτυχισμένος άνακουφισμένος, στόμασε το στήθος και άβουλντο με τωπο της νεοσάς συζύγου του μ' ένα θερμό φάι, που έκαιγε όλα τα δαυμάσια και τη λατρεία του!

ΤΖΩΡΙΖ ΕΛΙΜΠ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τα άνθοκήπιά σας

Είναι πολλοί οι φίλανθείς, αυτοί που θα ήθελαν να έχουν πάντοτε εις την διάθεσίν των μερικά άνθη, άλλα δεν τ' κατορθώνουν, επειδή δεν έχουν τον κατάλληλον χώρο διά να τ' καλλιεργήσουν. Και όμως υπάρχει ένας εύκολός τρόπος να άποκτήση κάθε σπιτί τον κηπόκον του. Έκτός από τα μπαλκόνια, όπου ήμπορούν να τοποθετηθούν άρκετές γλάστρες, αναλόγως της έκτάσεώς των, και τα παράθυρα ήμπορούν εύκολα να μεταβληθούν εις μικρούς κήπους. Προς τούτο κλείνουμεν το πεζούλι του παραθύρου με μίαν σελίδα πλάτους 25-30 έκτατοτών και εις το κενόν που σχηματίζεται τοποθετούμεν τις γλάστρες, που προφυλάσσονται έτσι και δεν κινδυνεύουν να πέσουν εις τα κεφάλια των διαβατών. Έκτός όμως αυτού ήμπορούμεν να άντικαταστήσουμε την σανίδα και ένα μικρόν ζύλινον κιθώπιον τ' μήκος του όποιου να είναι ίσο με το πλάτος του παραθύρου το δέ πλάτος του ίσον με το πλάτος του πεζουλιού. Το κιθώπιον αυτό το γιομίζουμε κύμα εις το όποιον φυτεύουμε τα λουλούδια που θέλουμε. Κατά τον άπλούστατον αυτόν τρόπον ήμπορούμεν να μεταβάλλωμεν όλα τα παράθυρα του σπιτιού μας εις μικρούς κηπόκους.

Για τις μύγες

Μίαν πολύ πρακτικήν μυγοπαγίδα ήμπορείτε να κατασκευάσετε μόνοι σας κατά τον έξης εύκολον τρόπον: παίρνετε ένα βαθύ πιάτο μέσα εις το όποιον τοποθετείτε ένα ποτήρι γεμάτο νερό με έλαφράν διάλυση σάπωνος ή λίγγο ζύδι. Γύρω από το ποτήρι, δηλαδή μέσα εις το πιάτο βάζετε μερικά κομμάτια ζάχαρι και μετά σκεπάζετε το ποτήρι με ένα άλλο μεγαλύτερο άντεστραμμένον ή με μίαν γυάλαν από έκείνας που μεταχειρίζονται εις τα ζαχαροπλαστεία, φροντίζοντες όμως να άφισετε κενόν μεταξύ των κειλών της γυάλας και του πιάτου. Τα έντομα, έλκόμενα από την ζάχαριν, θα καθίσουν εις το πιάτο, θα προχωρήσουν κάτω από την γυάλαν. Όταν όμως θα θελήσουν να φύγουν θα εύρεθούν αιχμάλωτα και άφου πτερυγίσαν άρκετά θα πέσουν μέσα εις το ποτήρι με το νερό και θα πνιγούν.

Πρόχειρος λαβή

Πολλές φορές εις το σπιτί μεταχειριζόμεθα ένα παλαιόν δοχείον, ένα τεκενέκ από κονοέρβες διά να ζεστάνομε ή να λιώσουμε κάτι. Συνήθως όμως τα δοχεία αυτά δεν έχουν λαβήν πράγμα το όποιον δυσχεραίνει πολύ την χραιομοποίησίν των. Έν τούτοις δεν είναι δύσκολον να κάμωμεν τα δοχεία αυτά εύμεταχειρίστα. Παίρνουμε ένα κομμάτι ζύλου, τετραγώνον, μεγέθους αύγου και το δένουμε καλά εις τα έπάνω μέρους του δοχείου, σιμά εις τα χείλη. Το ζύλον αυτό άποτελεί μίαν πρώτης τάξεως λαβήν. Όταν ώρα και άν μείνι το δοχείον εις την φωτιάν δεν είναι ποτέ δυνατόν να κάψουμε το χέρι μας, εάν το πιάσουμε από την πρόχειρον έκείνην λαβήν.

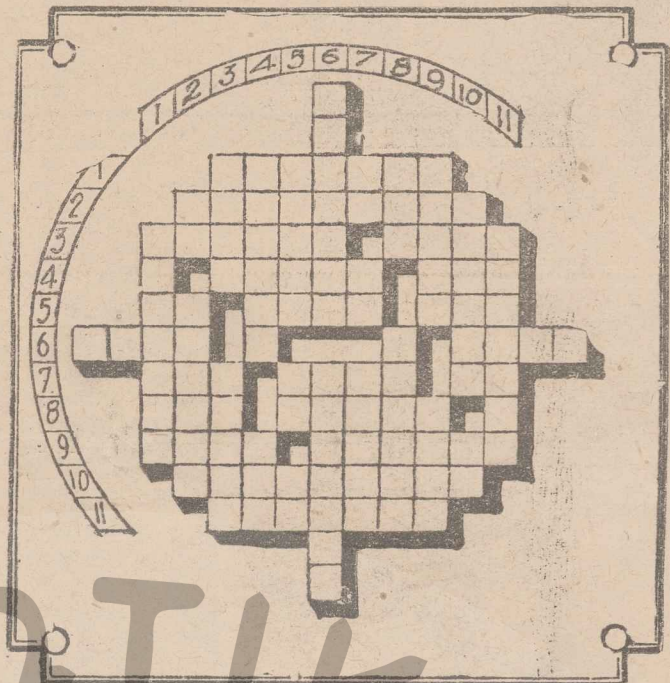
Άπολύμανσις

Υπάρχουν πολλοί τρόποι διά ν' άπολυμάνη ένα δωμάτιον από το άνθρακικόν όζύ που περιέχει ο έντός αυτού εύροκάμενος άτμοσφαιρικός αήρ. Ο άπλούστερος όμως και πρακτικώτερος τρόπος είναι ο έξης: παίρνετε έναν κουβά ή ένα σιόνόππετο άλλο δοχείον, το γεμίζετε νερό και το τοποθετείτε εις το μέσον του δωματίου. Έντός όλίου του νερό αυτό θα άπορροφήσθω τον άνθρακικόν όζύ. Όσον περισσότερο κρύο είναι το νερό τόσο ευκολώτερα γίνεται ή άπορρόφησις του άνθρακικού όξέως και των διαφόρων δηλητηριωδών αλάτων που περιέχονται εις τον μολυσμένον άτμοσφαιρικόν αέρα. Με την συνήθη θερμοκρασίαν ένας κουβάς νερό άπορροφά περί τας δύο σκάδας άνθρακικού όξέως και πολλές σκάδας άμμωνιακών αλάτων.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ:

1. Μουσικόν όργανον.
2. Άστρονόμος.
3. Μόνιμος. Ύψωμα.
4. Όρνιθών το Πάσχα. Πρώτη σολ λαβή μεζέ και ύπουργού των Έξωτερικών.
5. Άρβρον. Άντωνυμία. Γράμμα.
6. Το άπαγορεύει ή Άστυνομία. Γαλλική κορεύτρια (χωρίς το τελευταίον γράμμα).
7. Όμοια. Κατοικία μουζίκου. Άντωνυμία.
8. Θετική. Κατάληξις των τριτοκλίτων. Εικονίζετο συμβολικά εις τα ναλικά γράμματα.
9. Μουσικός φθόγγος. Νήσος.
10. Σύντάσεις νόμους.
11. Έκλιν μυσικός.

στο σούρι και αυτό. Κλωστή. Άλλο γράμμα από την λέξιν όμοιος.

8. Άμερικανική σύντηπις κοινού ελληνικού όνόματος. Άρσος.
9. Σπουδαία άρτηρία. Πλανήτης.
10. Ποταμός. Κλωστή.
11. Έπιτραπέζιον άκείος.

(Άναστασία υπό του Κ. Βακατάου)

ΦΡΑΙΔΡΥΙ ΔΙΑΧΟΓΟΙ

Μία ιδέα

—Έχω μία περίεπη ιδέα για να κάμω περιουσία σε μερικές ημέρες. Και πόσους μήνες φυλακή!

Η σοφία της φύσεως

Εις τον Ζωολογικόν Κήπον, ο μικρός ρωτός την πορεία του:

—Μου! γιατί το λεοντάρι έχει τόσο μεγάλο κεφάλι;

—Γιατί άν είχε μικρότερο θα μπορούσε να το περάσει από τα σίδερα της κλουβιάς του.

Γεννημένος κόλας

Εις το σχολειόν, ο δάσκαλος ρωτάει τους ρωτούς του:

—Ποιες έρεσι να μου ήη ποιά είναι ή ώριώτεση πόλις της Έλλάδος;

—Με συγχωρείτε, άπαντά ένας ρωτός, σεις από που είστε, κύριε;

Κοιμάσο

Κάποιος θέλει να νοικήσει ένα δωμάτιο, αλλά θέλει να βρή μια δικαιολογία για να κατέβη από το νοίκι.

—Το ταβάνι είνε πολύ χαμηλό.

—Αυτό πρὸς εύκολον σας.

—Ποι;

—Έπειδή ήμπορείτε να το ξεσκονίζετε χωρίς να πατήτε έπάνω στις καρέκλες.

Ο πατέρας

Ένας άστυνόμος έβρισκε ένα μεθυσιμένον που τραγουδούσε στο δρόμο και θέλει να τον πάει στο άστυνομον επί διαταράξεως κοινής ησυχίας.

Πως λέγεσαι; τον έρωτα.

—Γιάννης Παννίσης.

Και ο πατέρας σου;

—Μα αυτός δεν τραγουδούσε, χριστάνε μου, τί σου είναι;

Λόνος άνερείας

Μέσα στο τραίμ μία κυρία στέκεται όρθή και κανείς δεν έννοει να της παραχωρήσει την θέση του. Άπευθύνεται σε έναν και του λέει:

—Τι θα έλεγες κύριε άν ήταν εδώ ή μητέρα σου ή ή γυναίκα σου και δεν εύρισκε θέσιν να καθήση;

—Είπαί ορθώς και άνύπαντος, κυρία μου, την άπεστέρησε ο άλλος.

ΚΛΙΜΚΗ ΣΙΔΕΡΗ

Γυναικική—Γυναικολογική Καλνπερή 6, πλ. 26-735 άνωτάτη πολυτελείας Α Β και Γ θέσως

Όλιγο μαράς με την νέαν Κρέμα MATITE Βανίλινκ και ένα πουδράκι με την Πούδρα MATITE διατηρεί εις τα ύπαιθρον το πρόσωπό σας MAT και βελούδινο.

ΜΗΝΥΤΟ

MATITE L.T. PIVER PARIS